

Pierre Franckh

JAK SI SPRÁVNĚ PŘÁT

7 pravidel, jak uskutečnit své sny

JAK SI SPRÁVNĚ PŘÁT

**7 pravidel,
jak uskutečnit své sny**



Pierre Franckh (2005)

Překlad z němčiny: Mgr. Jana Novotná (2008)

Digitalizace (8/2011)

Sny se uskutečňují. Každý den, každou minutu, každou vteřinu. Neustále si něco přejeme. Vědomě nebo nevědomě. Ať už tomu věříme, nebo ne. Něco si přejeme, dokonce i když to nechceme. Co si přejete vy ?

Co se má uskutečnit ve vašem životě ?



Předmluva

Můj příběh

Moje první přání se splnilo, když mi bylo šest let. Napsal jsem svému andělu strážnému lísteček s přáním a dobře ho schoval, aby ho moje matka nenašla. Moje přání se přesto splnilo. Dostal jsem přesně to jízdní kolo, které jsem chtěl. Dokonce i přesně té správné barvy a se zvonkem s myšákem.

Když mi bylo devět, už jsem ne pouze věřil, ale věděl, že přání se plní. Alespoň ta moje. Mezitím jsem na lístky napsal mnoho různých přání a všechna se mi splnila. Zázraky pro mne nebyly otázkou víry, ale staly se součástí reality. Přesto však ten malý chlapec chtěl všechno ještě podrobit zkoušce. Jistota je jistota. A proto jsem musel vyzkoušet něco „nemožného“, něco, co vlastně nemůže fungovat. A tak jsem si u „té bytosti nahoře“ objednal, že chci hrát ve filmu. A měla to být pořádná role, aby se moje jméno objevilo v úvodních titulcích. Na lístek s přáním jsem tenkrát napsal: „..., aby mne každý dobře viděl.“ A skutečně, ještě téhož roku jsem převzal roli protivníka hlavního hrdiny v hraném filmu „Příhody uličníků“. Moji rodiče mysleli, že se stal zázrak, já však věřil své „objednávce“, kterou kromě mne nikdo nebral vážně. Vzal jsem ji dokonce tak vážně, že se bohužel splnila mnohem přesněji, než jsem měl v plánu. Udělal jsem v ní totiž jednu zásadní chybu. Na lístek jsem napsal, že mne v tom filmu má každý vidět, nebyla však řeč o tom, že by mne mělo být také slyšet. Během natáčení filmu režisér rozhodl, že chlapec, kterého jsem hrál, má být Prušák a má mít berlínský dialekt. K mému zděšení jsem byl synchronizován, což znamená, že ve filmu za mne mluvil někdo jiný. Takže jsem měl v kině svou první velkou roli a přání se splnilo. Každý mne mohl vidět, ale nikdo mne nemohl slyšet.

Pádnější, ale zároveň ani bolestnější důkaz nepřesného přání jsem dostat nemohl. (Proto jsem věnoval celou kapitolu tomu, jak přání správně formulovat.)

Nějakou dobu jsem těm „bytostem nahoře“ spílal, než jsem pochopil, že za to vůbec nemohly, neboť jen hovořily jinou řečí než já.

Nevěděly, co je z mého pohledu dobré a co špatné, neměly žádnou zkušenost, jak to tady v našem světě chodí, prostě se jen řídily mými instrukcemi.

Od té doby už jsem neměl vůbec žádné pochybnosti:

Přání se plní, a to přesně tak, jak se objednají.

Jako dítě jsem to věděl. Jako dítě jsem byl ještě ve spojení se svými přáními a jednoduše jsem očekával, že se splní tak, jak si je představuji. Tehdy ten malý podnik s lístky prostě fungoval. Ovšem ten malý chlapec rostl a cítil se určitým způsobem dospělým. Takže se časem z toho hochy, který byl tehdy jako dítě mnohem moudřejší než později jako dospělý člověk, stal skeptik a „realista“.

Na cestě pubertou začal více věřit dospělým než sobě samotnému a jeho talent na přání upadal stále více v zapomnění. Ve svém dospělém světě chtěl něco dokázat sám, věřil svým vlastním silám a pomoc zvenčí, tím spíše pomoc „seshora“, považoval za směšnou a trapnou. Malý chlapec přestal do svého života pouštět zázraky a jeho život se stal obtížnějším, vážnějším a často narážel na nepřekonatelné překážky. Začal jsem bojovat a srovnávat se stále častěji s ostatními, přičemž jsem zjišťoval, že jsem zdánlivě vždy dostal rozdány ty horší karty.

Časem jsem došel k nepochybnému zjištění, že svět je nespravedlivý: Proč by se jinak některým dařilo vše a jiným vůbec nic? Proč by jinak někteří měli pořád tolik „štěstí“, zatímco ostatním se vše vymykalo z rukou? Proč se jedněm daří tak neuvěřitelně dobře a jiným vůbec ne?

Odpověď na tyto otázky a tím i obrat v mém životě jsem našel, až když jsem o mnoho let později narazil na malou bílou knížku s názvem „Zázraky“. V ní Stuart Wilde popisoval úplně stejné zážitky, jaké jsem měl z dětství já. Tuto zvláštní formu přání nazývá „objednáváním“ - úžasně výstižný výraz - a tvrdí, že to může fungovat kdykoliv a pro kohokoliv.

To mne hluboce zasáhlo a začal jsem se opět rozpomínat na doby svého dětství. Tehdy bylo toto přání si, které líčil Stuart Wilde, možné, tehdy jsem je měl prostě k dispozici. Ale proč by to mělo být

možné jen pro dětskou duši ? Proč by to nemělo fungovat i u dospělých ? Že by život přece nebyl až tak nespravedlivý ? Třeba jediný rozdíl mezi těmi úspěšnými a neúspěšnými spočíval v tom, že ti vítězové o sobě a svých přáních nikdy nepochybovali ? Oni prostě věděli, že to, co si přejí, jim také náleží. Bylo pro ně úplně normální, že se jejich představy naplňovaly. Jejich myšlenky se stávaly skutečností, a to neustále. V čem ale bylo jejich „myšlení“ tak jiné od „myšlení“ těch ostatních ?

Úspěšní lidé nepochybují a jsou neustále pozitivně zaměřeni na své cíle.

Nicméně mezi těmi úspěšnými a neúspěšnými existuje vždy jen jediný rozdíl: ti jedni si přejí vědomě a cíleně, ti druhí nevědomě a nekoordinovaně, aniž by pochopili, že jsou tvůrci svých životních poměrů.

Díky této knize Stuarda Wilda se můj život diametrálně změnil. Od té doby jsem znovu začal odesílat nespočetná *úspěšná přání*. A funguje to ! Člověk to ale musí zkusit - život může být tak jednoduchý - a naučit se pár malých triků a figlů, neboť i při *úspěšném přání* si může člověk něco udělat nesprávně a pak se věci ubírají jiným směrem, než jakým si přeje.

Také přát si se musíme naučit

Přání se plní. Každý den, každou hodinu, každou minutu. Také ta naše, a to všechna. To ovšem rovněž znamená, že se naplňují i naše pochyby a naše myšlenky o vlastní méněcennosti, neboť i to jsou přání, i když nechtěná, takže i tato přání se plní. Začal jsem se tedy velmi důkladně pozorovat. Zajímala mne především moje nevědomá přání a to, jak bych je mohl dostat pod kontrolu.

Naše očekávání jsou často zklamána jen proto, že očekáváme, že budeme zklamáni.

Universum totiž neumí rozlišovat mezi tím, co je dobré a co je zlé. Universum jednoduše dodává podle objednávky a nezajímá ho, jestli splnění našeho přání bude v našem životě působit pozitivně nebo negativně. Universum nezná spravedlnost a nespravedlnost, dobro nebo zlo, pozitiva nebo negativa z našeho pohledu. Universum prostě dodává na základě našich představ.

Universum ?

Co to vlastně má být ? Tedy, na počátku, když jde o to, abychom nechali svá přání uskutečnit, nám může napomoci představa, že Universum je něco jako gigantická zásilková služba. Přesněji řečeno se v něm s našimi přáními děje něco velmi podobného, jsou zpracována a vyexpedována.

Skutečné fyzikální souhře mezi odesláním a plněním našich přání v našem životě, tedy tomu, jak to souvisí s energií a její manifestací v materiálním světě, se budu věnovat později. Nyní nám ale myšlenka Universální zásilkové služby postačí k tomu, abychom se naučili správnému způsobu, jak si přát. Hlavně nám to ale napomůže nebrat to příliš vážně, což je výhoda, protože pak se všechno splní hravěji a rychleji.

Stejně tak je pro toto snadné a nekomplikované přání si důležité vědět, že nám je vždy všechno k dispozici, a že *když něco obdržíme, tak to nikomu jinému nechybí*. (To samozřejmě neplatí v případě, že si přeji muže své přítelkyně.)

Během posledních třiceti let jsem se každopádně hodně poučil o tom, jak *úspěšné přání si* funguje. Z těchto vlastních zkušeností a chyb, ale i ze zkušeností mnoha dalších lidí jsem vydedukoval sedm pravidel, která nám pomohou vést život, jaký si přejeme. Přejeme-li si *správným* způsobem, tak se v našem životě splní i to nemožné a nedosažitelné, prostě všechno. Fascinující je totiž to, že při správném způsobu přání si neexistují žádné hranice. Ať už jde o peníze, dům, auto, partnera, zaměstnání nebo lásku, vše je uskutečnitelné.

Neexistují žádná omezení. Omezení existuje jen v naší hlavě.

Tam si vytváříme svůj každodenní svět. A protože my dospělí to nevíme, nebo to vědět nechceme, jsme se světem, který jsme si sami vytvořili, většinou velmi nespokojení.

Ale jak člověk tyto hranice odstraní a jak si má správně přát ? Jak dosáhne zcela jasného a jednoznačného vyjádření přání, aniž by neustále vysílal něco, co proti splnění jeho přání působí, anebo si dokonce přál věci, které vůbec nechce ? Jak to udělat, aby „dodávku“ svého přání nepropásl ? A jak se člověku podaří vytěsnit ze svého života všechno, z čeho má strach ? To všechno jsou otázky, které stále znovu dostávám při svých přednáškách. Koneckonců se však vždy jedná pouze o jedinou otázku: Co mám dělat, abych všechny ty zázraky vpustil do svého života ?

Přání se plní. Co se má v mém životě splnit ?

Čím častěji jsem na svých přednáškách hovořil o *úspěšném přání si*, tím větší byl zájem lidí dovědět se o něm něco více. Dokonce i mnoho z těch, kteří již o různých druzích přání slyšeli a nějaký čas je sami používali, hodili ručník do ringu, protože u nich přání si neprobíhalo správně. Byl jsem nanejvýš ohromen. To, co se pro mne v mém životě mezitím stalo zcela běžným, nebylo pro jiné vůbec samozřejmé. A čím více jsem vyprávěl, tím více otázek padalo. A otázky napadaly i mne. Také já jsem se začal svých posluchačů ptát, jak by si oni sami přáli, a potom mi bylo stále jasnější, proč *přání si* u tolika lidí nefunguje a v čem spočívají jejich chyby. A tak jsem byl stále častěji žádán, abych konečně napsal něco jako pracovní postup pro to, *jak si úspěšně přát*.

Děkuji proto všem, kteří mne k tomu stále znovu ponoukali. Bez nich by tato kniha neexistovala.

Stále si ještě pamatuji na jistou dámu, která se na mne mile usmála a řekla mi: „Vím, že tu knihu napíšete.“

„Jak to víte ?“ ptal jsem se zaraženě. „Protože si to přeji.“

1. PRAVIDLO

Prostě začněte

Pro to, abyste se naučili, *jak si úspěšně přát*, je nejlepší s přáními prostě jednou začít. A protože chceme co nejrychleji vidět první úspěchy, začneme s jednoduchým cvičením.

A jak se člověk co nejrychleji dopravuje k prvním úspěchům ?
S malými požadavky. Proč s malými“ ?

U nich lze k přáním přistupovat hravě a nepředpojatě. Věci, které pro člověka příliš neznamenaají, jsou také spojeny s menší dávkou strachu. Člověk si je může představit svým duchovním zrakem a následně na ně znovu zapomenout, tedy se od nich odpoutat a tím je poslat na energetickou pouť. U nedůležitých věcí člověk spíše uvěří, že se přání splní, protože na tom člověku tolik nezáleží. A právě důvěra je u úspěšného přání si jednou z nejdůležitějších věcí. Důvěra vytváří víru.

Víra v úspěch vytváří samotný úspěch.

Důležitá je tedy pouhá víra v úspěch přání si. Je to prazdroj, který přání trvale pojí s energií. Je to vždy víra, která hory přenáší.

Problém s rozumem

Naproti tomu rozum chce logické vysvětlení, a proto se nás snaží přesvědčit o tom, že to nemůže fungovat. Nic lepšího neumí. Ale každá nová, pozitivní zkušenost a každý prožitý úspěch přispěje k tomu, že i on se přesvědčí o tom, že máme schopnost si úspěšně přát. Koneckonců má obrovskou schopnost učit se, může ale vědět jen o tom, co poznal a co chápe. Všechno ostatní odmítá přijmout.

Proto rozum není pro zázraky kompetentní. Dokonce se vyloženě snaží veškerým zázrakům zabránit. To, co se nehodí do jeho obrazu světa, přece nemůže existovat. Z tohoto důvodu vám později vysvětlím (pro rozum na základě vědeckých poznatků), proč naše přání nejenže mohou být splněna, ale jsou také splněna vždy a bez výjimky. Tím můžeme rozumu argumentovat, když o tom zase začne pochybovat.

Jedno je ale potřeba si ujasnit - velká přání by mohla při učení jak si správně přát fungovat úplně stejně, neboť Universu je jedno, zda je přání velké, nebo malé.

Jsou to vždy jen naše představy, které něco připustí, nebo něčemu zamezí.

Ale protože jsou právě naše představy tak zapletené, že ve splnění svých přání vlastně opravdu nevěříme, podvědomě proti splnění zdánlivě *velkých* věcí pilně pracujeme. Naproti tomu *menší* „zázraky“ se mohou při určitých nahodilých okolnostech přece jen někdy stát, podle hesla: „Když je štěstí unavené, i na vola sedne“.

Možná ale po prvním menším „zázraku“ člověk najde odvahu k dalšímu malému zázraku, který už pak možná není zázrakem, ale něčím jako úspěšným splněním našeho přání. Čtvrtý a pátý zázrak bude stále přesvědčivějším důkazem a náš rozum zjistí, že zřejmě existuje ještě něco víc, co však nedokáže vysvětlit. Přizpůsobí se a pomalu si vytváří nový koncept. Najednou začne rozum ten nový svět akceptovat, protože *úspěšné přání si* je něco, co je pro rozum očividné: On vysílá a zase přijímá. Časem se začne považovat také za tvůrce.

A najednou uvěříme základnímu fyzikálnímu zákonu:

Pozornost přitahuje energii.

Je-li to pravda, říká si rozum, tak bych se mohl odvážit i větších přání. Samozřejmě. Nejprve je potřeba náš rozum skutečně přesvědčit. A to je nej- snadnější právě pomocí drobných přání. Jediné, na co při tom musíme dbát, je u tohoto přesvědčení neochvějně setrvat. Proto

začneme s malou ověřovací fází. Potřebujeme totiž zažít nějaký úspěšně splněný výsledek, který by našemu rozumu ukázal: „Podívej, funguje to.“ Potřebujeme něco konkrétního, abychom se zbavili přesvědčení, že to nefunguje.

Cvičení dělá mistra

Kromě toho jsme přece v umění vědomého *úspěšného přání si* začátečníky. Považujme se tedy za učně. Například zlatnickému učni také hned nesvěříme výrobu drahocenného brilantového náhrdelníku. Ví, že je to jeho cílem, a ke konci svého učebního období už umí zacházet i se vzácnými materiály, u nichž na jeho umění opravdu záleží.

To je i naším cílem. Chceme, aby nám přání šlo lehce od ruky u malých i u velkých záležitostí a abychom dosáhli výsledku, který jsme si přáli. A proto je lepší cvičit se nejprve na malých věcech a sbírat potřebné zkušenosti. Ovšem sbírat zkušenosti znamená také dělat chyby a poučit se z nich. Tak jak se to přihodilo mně u mého přání filmové role. Cvičme se tedy ve věcech, u kterých rychle uvidíme výsledek.

Rezervace parkovacího místa

Jak by se vám například líbilo začít s tím známým parkovacím místem, které není k nalezení, protože ho vždy těsně před námi zaberou jiní? Mělo by to dvě výhody.

Výhoda 1

Parkovací místa představují nejjednodušší cvičení, neboť svým hravým charakterem to pro naši dosavadní víru nejsou vážné a nebezpečné věci. Pokud by se nám pomocí *úspěšného přání si* podařilo zajistit místo na parkování, ještě by to náš systém myšlení nevyvedlo z míry. A to je důležité kvůli tomu, že náš rozum by pro

sebe jako „hlavního šéfa myšlení“ okamžitě zavěšil ohrožení a mohl by se proti tomu postavit.

Ale když se jedná jen o místo na parkování, je to spíše zábava, hra. Kdyby to opravdu klaplo, ještě to nic nedokazuje.

Výhoda 2

Parkovací místo není ve skutečnosti ani natolik důležité, abychom si mohli myslet, „že nám nepatří“. U větších věcí, které jsou pro nás opravdu důležité, začneme spíše váhat a rychleji uvěříme, že se nesplní, protože něco tak skvělého si rozhodně nezasloužíme. „Na to nejsem dost hezký, chytrý, bohatý nebo inteligentní.“ Ovšem zařídit si parkovací místo je jen hra a nemusí se brát příliš vážně. A právě toho chceme využít.

Jak to uděláme ?

Jak si objednávám parkovací místo

Při odchodu z domu vyšlu krátkou prosbu. Jako osobu, které je prosba určena, беру prostě Parkovacího anděla. Mohl bych samozřejmě říci také „Milý Vesmíre“ nebo „Milé Universum“ nebo „Milá pracovní Energie“.

Jak to člověk chce nazývat, je v podstatě jedno, hlavní je, že to funguje. Já mám každopádně nejraději anděly. Připadají mi osobnější a bližší.

Ať už člověk oslovuje kohokoliv, důležité je, aby si netropil žerty, aby nepochyboval a *úspěšné přání* si nepovažoval za nesmysl. Chceme přece najít místo k parkování a je to jen naše testovací fáze. Během testovací fáze se přece mohou dělat i neobvyklé věci.

„Tedy, milý Anděli parkování, v ulici... mám parkovací místo. Už nyní je pro mne určeno. Získám ho, a to přesně v tu dobu, kdy tam dorazím.“

Své přání by ale člověk neměl vyslovovat až těsně před příjezdem na místo, protože i Universum potřebuje určitý náskok. Nejlepší je tudíž vyslovit přání již při opuštění domova.

A funguje to ! !

Dnes tomu chceme věřit. Dnes zkusíme sílu své myšlenky a vidíme, jak jednoduchý může život být. Cestou na místo už bychom na to neměli myslet víc, než je nutné. Nejlépe vůbec. Neboť pokud člověk ještě nemá v *úspěšném přání si* praxi, spíše to vyvolá pochybnosti než jistotu, že všechno pracuje pro jeho dobro. Každopádně když našim autem dorazíme k cíli, zázrak se stane. Bud' je jedno místo přesně tam, kde to potřebujeme, už volné, anebo z něj právě někdo odjíždí.

Od té doby, co si Michaela (*Michaela Merten je manželka Pierra Franckha.*) a já *úspěšně přejeme*, nemáme s hledáním parkovacího místa problémy. Už desítky let ! Mezitím vysíláme přání už skoro bezmyšlenkovitě, protože víme, že komunikační kanál je vybudován a naše přání bude vyřízeno.

Někdy se dokonce stane, že volné parkovací místo hned nevidím a vyšlu „nahoru“ dotaz, nebo požádám o nějaké znamení. A i to funguje. Bud' někdo zatroubí, nebo se chová tak nápadně, že to přitáhne moji pozornost.

Ovšem ne vždy probíhá všechno perfektně. Někdy si i my zapomeneme přát a pak se musíme oba smát, protože je všude obsazeno. Potom se vždy ptám Michaely: „Objednávala jsi příliš pozdě ?“ Její odpověď je také vždy stejná: „Myslela jsem, že místo jsi už dávno objednal ty.“ V té chvíli si najednou jasně uvědomíme rozdíl mezi *úspěšným přáním si* a neustálým bojem o cokoliv.

Spolupracovat s Universem je mnohem jednodušší, než se s námahou a ve stresu snažit o vše sám.

Využijme proto sílu, která nám je neustále k dispozici, i když se jedná o něco tak prostého, jako je místo na parkování.

Michaela a já si svůj všední život již dlouho usnadňujeme prostřednictvím drobných přání, takže nám to připadá už zcela

přirozené. Těmito malými „zázraky“ bychom mohli naplnit celou knihu.

Hledání pokojových rostlin

To jsme například před pár lety chtěli mít pro příjemný domov pokojové rostliny. Samozřejmě že měly být velké, nejlépe až ke stropu. Vydali jsme se do několika zahradních center, květinářství a školek, ale brzy nám bylo jasné, že to, co chceme, vysoce překračuje naše finanční možnosti. Vzrostlé palmy stojí celé jmění, nemluvě o krásných květináčích.

Zbylo nám tedy jediné: přát si, poděkovat a důvěřovat.

Už o týden později zazvonil telefon. Jeden náš kamarád se ptal, jestli nemáme chuť ho doprovodit. Jedná velká firma totiž kvůli konkurzu rozprodávala svůj nábytek. Kancelářský nábytek jsme sice nepotřebovali, ale šli jsme pro případ, že by náš kamarád potřeboval pomoc. Když jsme vstoupili do administrativní budovy této firmy, pochopili jsme. Usmívala se tam na nás obrovská, skvostná vědra s nádhernými, urostlými rostlinami. A protože o ně nikdo nestál, dostali jsme je od likvidátora téměř za babku. Najali jsme si nákladáček a ještě téhož dne jsme si rostliny odvezli domů. Opravdu byly tak velké, že jsme pro ně museli nejprve udělat místo.

Vyberte si ještě jiná takováto drobná přání. Budou-li vám úspěšně splněna, přesvědčíte sami sebe a svůj rozum a získáte důvěru. Potom se můžete klidně pustit i do větších přání. Nemusíte udělat nic víc než to zkusit, i když si ze začátku možná budete připadat směšně. Mimochodem, směšně si bude připadat jen váš rozum, ten ale není kompetentní pro „zázraky“.

2. PRAVIDLO

Správná formulace

Princip „já jsem“

Velkou chybou, která se při přání si neustále a pořád znovu činí, je ta, že kvůli výběru slov je vysláno zcela jiné poselství, než jaké bylo zamýšleno. Přestože to člověk dobře míní, nepřiblíží se svému cíli ani o krok. Naopak. Obvykle člověk formuluje svá přání dokonce tak, že neradostný stav, ve kterém se nachází, tím ještě posílí.

Přeje-li si člověk například hodně peněz, pak je rozhodně chybné formulovat přání takto: „*Chci být bohatý*“. To, co pak člověk obdrží, je stav „chci být bohatý“, ale tento stav už zná. Je to stav „chtít něco“ a „nemít nic“, takže tímto způsobem svůj nedostatek jenom posílí.

Nevytvářejte stav, kdy něco chcete, ale stav, kdy to již existuje.

Správná formulace proto zní: „Jsem připraven na bohatství ve svém životě.“ Nebo: „Jsem bohatý a šťastný,“ nebo „Peníze, které jsou pro mne určeny, již existují a právě nalézají nejlepší cestu, jak vstoupit do mého života.“

Naše věta zní: „*Jsem bohatý.*“

A ne: „*Chci se stát bohatým.*“

Přejeme-li si šťastné partnerství, nesmíme si přát: „Chci mít v životě toho správného partnera,“ nebo „Rád bych potkal toho správného partnera“. Takhle zůstane vše při starém. Universum rozumí, že něco chceme, a pošle nám stav chtění. Universum totiž nezná rozdíl mezi současností a budoucností, a proto je doručeno to, co si myslíme a cítíme. Pro formulování našich přání to znamená následující:

Vždy si přejeme ve tvaru přítomného času, nikdy v čase budoucím.

„Chci být šťastný" nám bohužel přinese právě to chtění. Budeme to i nadále chtít, protože Universum tomu rozumí tak, že naším přáním je něco chtít. „Jsem šťastný" nám přinese stav, který si vskutku přejeme.

Dveře vám otevře věta: „Jsem otevřený a připravený dovolit přístup lásce." Pak hledání skončí. „Vím, že správný partner pro mne už existuje a nyní vstupuje do mého života," přivede do vašeho života osobu, kterou jste si přáli.

Dělat jako by...

Jestliže si přejeme obývací stěnu, potom je nejlepší tu starou už vyklidit a darovat nebo nechat odvézt. Vycházíme z toho, že naše přání už je zpracováváno. Už jsme tu stěnu prostě „koupili", už tedy existuje a je to jen otázka času, než nová obývací stěna zaujme místo v našem obýváku. Děláním „jako by" přiměje Universum k brisknější akci. Čím jasněji již naše přání existuje v našich představách, tím rychleji musí Universum vyrovnat neobvyklou disproporci mezi silou myšlenky a realitou.

To, co si přejeme, už máme.

Tímto způsobem tlak našeho přání enormně vzroste. Vyslaná energie je tak silná, že se naše objednávka dostane v hromadě přání našeho „referenta" úplně nahoru, ať už se jedná o nábytek, peníze nebo nového partnera.

Čím více děláme, jako bychom už byli bohatí nebo už měli požadovaného partnera, tím rychleji se to, co si přejeme, uskuteční, protože neustále vysíláme mocnou energii. Požadovanou událost náležitě přitahujeme do svého života. To ovšem neznamená, že když chceme být bohatí, máme už před tím doslova rozhazovat peníze a své konto řádně přetáhnout do minusu. Mnohem více to znamená se jako boháči cítit. Bohatství je pak již součástí našeho života. Naše přání můžeme zesílit také tím, že děláme, jako by se už vyplnila. Proč

je tento stav „dělat jako“ tak důležitý? Protože se tím, co přijde, zabýváme velmi pozitivním způsobem a s očekáváním se na to zaměřujeme. Uvedeme to tedy náležitě do chodu.

Navíc se tak snižují naše pochybnosti, posilujeme svou důvěru a emocionálně čistě cítíme, jak krásný je tento stav pro naše bytí. Zároveň poskytujeme svému rozumu jen málo prostoru, aby hledal argumentaci proti. Vždy, když se nás snaží přesvědčit, že je náš plán zcela nemožný, už vlastníme jako protiváhu zkušenost z radosti a životní síly, která se v našem životě projevuje díky stavu, který přichází: „Takhle se člověk cítí, když je tento stav tady.“ Emoce jsou stále silnější a intenzivnější než argumenty rozumu. „Procítěním dopředu“ se naše přání posílí a nezačneme tak snadno váhat. Především se však naše vědomí nedostatku změní na vědomí dostatku. To, co si přejeme, už vlastníme, protože nám to přirozeně patří. Už si nevytváříme emocionální nebo finanční chudobu, nýbrž každou událost nebo každé setkání vnímáme jako něco, co nás posunuje blíže ke splnění našeho přání.

„Ne“ či „žádný“ - neboli věc strachu

Člověk by se měl mít na pozoru před přáními, v jejichž pozadí je notná dávka strachu. Strach totiž funguje jako velmi silný magnet.

Strach přitahuje přesně ty události, kterým se chceme vyhnout.

Myšlenky spojené s obavami jsou silně emocionálně nabitě, a proto mají mimořádně silnou energii. Navíc se věcmi, kterých se bojíme, obzvláště hojně zabýváme. Představujeme si tudíž neustále ty nejhorší scénáře se všemi možnými detaily a znovu a znovu si je přehráváme před svým vnitřním zrakem.

Přestože z nich máme strach, zabýváme se jimi mnohem více než příjemnými věcmi. Dokonce i když se nám daří dobře a všechno hezky běží, nerozeznáme to nádherné ve svém životě, ale ponoříme se do temné energie strachu. Energie ale sleduje to, čemu věnujeme pozornost, což znamená, že si vždy přitahujeme ty druhy energie,

kterými se zabýváme. Ale právě to vůbec nechceme. Tomu hroznému se přece chceme vyhnout.

Vše, čemu se chceme vyhnout, přitahujeme do svého života.

Přejeme-li si něco ve spojení se strachem, chceme ve skutečnosti něčemu zabránit. Nezáleží na tom, jak pozitivně to vyjádříme, ve skutečnosti za tím vězí myšlenka: „Nechci, aby...“, nebo „Nechci žádný...“

Universum však nezná ani záporku „ne“, ani slovo „žádný“. Se záporem si neví rady stejně jako s pokusem něčemu zabránit nebo nevolí něco dělat. Takovéto přání je téměř vždy provedeno jako pravý opak našeho skutečného přání. Universum totiž z našeho objednávkového formuláře slova „ne“ a „žádný“ vymaže a naši objednávku vyřídí tak, jako bychom si přáli pravý opak.

„Nechci být nemocný“ má význam coby energie přání „Chci být nemocný“. Proč tomu tak je ?

Nemůžeme něco nechat nevzniknout, můžeme pokaždé jen něco vytvořit, a ne *něco* nevytvořit. Už jenom myšlenka na nevytváření vytváří to, co nechceme. A nejenom proto, že Universum z neznalosti vyškrtne zápor (jak se vlastně člověk může něčím nestát ?), ale rovněž proto, že za takovým přáním je skryt strach z nemoci, který představuje mnohem větší energii než přání být zdravý.

Chtít něčemu zabránit tedy nelze, na druhé straně si ale můžeme přát vytvoření protikladu, musíme se tedy zabývat odpovídajícím pozitivem. Pokyn, kterému „tam nahoře“ správně porozumí, musí proto znít: „Jsem zdravý“. Tento pokyn je jednoduchý a jasný. Díky tomuto přání se zabýváme myšlenkou svého zdraví a ne nemoci.

Ale zcela upřímně. Na kolik takových negativních myšlenek každý den pomyslíme a kolik jich vyslovíme ? „Nechci se stát nezaměstnaným. Nechci umřít. Nechci mít žádnou nehodu. Nechci být opuštěný. Nechci být chudý.“ Skutečně se tímto způsobem zaobíráme pouze negativními aspekty života a tuto energii vysíláme. Co přichází odpovídajícím způsobem „shora“, už víme. Správné přání musí znít: „Mám práci. Jsem ve svém vztahu šťastný. Mám všechno, co potřebuji.“

Možná už někteří z vás chápou i to, proč jsou některá přání vyplněna mylně. Ve skutečnosti ale vůbec nejsou nesprávně splněna, jejich dodávka je dokonce provedena velmi rychle a přesně. Nesprávně byl ovšem vyplněn formulář žádosti o ně.

Přání si napište

Tímto způsobem je přání zesíleno. Poprvé fyzicky opustí naše tělo a už jen tím získá na síle.

Najednou to myslíme opravdu vážně. Opustíme oblast spekulací a snů, v něž ještě tak docela nevěříme.

Pokud si přání napíšeme, projevíme je navenek.

Od nynějška existuje ve hmotě, je to naše pevná vůle, неотřesitelná, jasná a jednoznačná.

Zejména když je člověk v přání si začátečníkem, měl by si své přání upevnit napsáním. Později, když už má určitou rutinu a pevnou víru a má za sebou dostatek úspěšných přání, může občas zapsání přání vynechat. Potom lze přání doslova střílet od boku nebo při vyslovování přání pohlédnout krátce vzhůru či udělat cokoli, co k tomu člověka napadne.

Nevýhodou při tom však je, že když si něco přejeme jen tak mimochodem, tak za nějakou dobu nebudeme vědět, co jsme si vlastně všechno přáli a dříve či později o svých přáních ztratíme přehled.

Mimoto, nejenom že si pořád něco přejeme, svá přání pak ale zase odvoláváme a měníme a přejeme si zcela jiné věci. Často to jako přání ani nemyslíme, jenom jsme delší dobu něčím nadšeni, přitom za chvíli už si přejeme něco jiného. Universu je to ale jedno. Dodá nám to, co si přejeme, i když to třeba už vůbec nepotřebujeme. A najednou se ocitneme ve směsici vyslaných přání a ztratíme přehled o svém životě. Potom kolem nás dochází k odlišným a protichůdným událostem a ve vzniklém chaosu už nerozpoznáme, že my sami jsme

tvůrci těchto věcí. K tomu se ještě přidávají všechna naše podvědomá přání, která si už vůbec nepřejeme.

Najednou se ocitáme tam, kde jsme vůbec být nechtěli. Objednané věci jsou doručovány a my nevíme, kdo je objednal.

Svá první přání bychom tedy měli realizovat raději vědomě. A když si je zapíšeme, dáme jim jasný směr a vážnost.

Také vám doporučuji, abyste si alespoň pro začátek vytvořili pro vyslovování přání malý rituál.

Moje přání mi stojí za to, abych se mu dostatečně věnoval.

Necht' se tedy tento okamžik stane významným okamžikem. Udělejte si čas a klid. V tomto okamžiku formujete svůj život. Možná si pusťte hezkou hudbu, zapalte pár svíček nebo zůstaňte v absolutním klidu. Důležité je, abyste se uvolnili. Totiž když jsme uvolnění, vypadá náš život mnohem příjemněji a naše přání se vyvíjejí podstatně pozitivněji. A pozitivní myšlenky jsou katalyzátorem naší pracovní energie. To, proč tomu tak je, podrobněji probereme později. Když jste své přání formulovali zcela jasně sami pro sebe, запиšte si ho s pevným přesvědčením, že nyní bude splněno. Lístek s přáním složte a uložte na nějaké zvláštní místo. Mělo by to být nějaké hezké místo, protože tím se ukáže, jak důležité a „svaté“ pro nás dané přání je. Může to být nějaké naprosto tajné místo, které je skryto cizím očím. Důležité je, abychom si uvědomili sílu odesílaného přání, a ta se dá podpořit vyhledáním zvláštního místa pro náš malý pracovní lístek.

Zapsání na papír nebo kartičku či do deníku má ještě další výhodu. Je to zároveň skvělý průkazný materiál pro náš rozum. Protože již po krátké době většinou úplně přesně nevíme, co jsme si zapsali. Známe sice přibližné znění svého přání, ale jednotlivá slova se v naší paměti časem ráda překrotí. A není divu, neboť na nás dennodenně útočí nespočetné vlivy. Měníme se, naše myšlenky se mění a tím se mění i naše paměť, která nám zpravidla přehrává směs skutečností, smyšlenek a nadějí.

Když je přání doručeno a člověk si může přečíst jeho původní znění, často se dočká překvapení a s údivem zjistí, jak přesně bylo přání podle naší písemné objednávky vyplněno.

Dárkový balíček dorazil, ale nedá se otevřít

Přibližně před deseti lety, po dokončení našeho filmu „A to je teprve začátek“, jsme byli skoro na mizině. Veškeré své peníze jsme vložili do naší vlastní produkční firmy, a přestože byl film překvapivě dobře přijat, nevydělal dost peněz. Navíc jsme já i Michaela pracovali za provize, čili jsme se vzdali velké části svých honorářů ve prospěch filmu.

Po vyčerpání všech finančních možností jsme nakonec museli naši firmu zavřít a nevěděli jsme přesně, jak bude naše finanční situace v budoucnu vypadat. Dalo by se to formulovat i poněkud dramatictější: Přišli jsme o vše a stáli jsme před úplným začátkem. Situace byla více než napjatá. Z mojí autorské činnosti jsme v té době ještě vyžít nemohli, a když i naše poslední úspory mizely rychleji, než jsme počítali, začal jsem pomalu propadat panice. Svěřil jsem se se svými obavami Michaele a situaci jsem jí vylíčil v nejhorších barvách, protože jsem byl přesvědčen o bezvýchodnosti naší situace. Přinejmenším já jsem to tak viděl. Dal jsem jí jasně na srozuměnou, že buď budeme muset okamžitě zase začít hrát, nebo vypovědět náš drahý dům. Nejlepší by bylo, kdybychom se co nejdříve nastěhovali do nějakého malého bytu. Jen tak bychom měli šanci udržet naše životní náklady v únosných mezích, než budu schopen vydělávat dostatek peněz psaním knih.

Michaela se jen usmívala. A když se Michaela usmívá, nemůže ji nic na světě položit na lopatky. Já tedy každopádně ne. Když se Michaela usmívá, směje se její duše a člověk ví, že všechno bude v pořádku. Zároveň mi ale bylo jasné, že žádný z mých návrhů nebude přijat. Jediné řešení, které přicházelo v úvahu, bylo odevzdat Universu přání s garantovaným splněním. Michaela to dělala už od svých jedenácti let a úžasné je na ní to, že jen máloco jí dovede nahnat strach. Koneckonců má přece ve svém životě silného spojence - ano, tedy ještě kromě mne - a tím je Universum.

Když jsme se Michaela a já poprvé setkali, narazili na sebe vlastně dva aktivní „žadatelé“. A vždy, když je jeden z nás dvou „dole“, pozvedne ho ten druhý zase nahoru a pak si vzájemně připomínáme, že vlastně nepotřebujeme dělat nic jiného, než nasadit sílu svých přání. Onoho večera to byla Michaela, která s úsměvem navrhla to skutečně jediné smysluplné řešení - *úspěšné přání si*.

I když nefunguje už vůbec nic, přání si funguje vždy.

Samozřejmě, jak jsem jen mohl zapomenout ! Už jen díky jistotě, kterou Michaela vyzařovala, jsem opět našel svou ztracenou prvotní víru. Je-li psaní pro mne opravdu to pravé a mám-li psát i v budoucnu, musí se přece o finanční zajištění postarat Universeum a je tedy jasné, že moje objednávka bude kladně vyřízena. Tehdy jsem ještě věřil, že moje přání potřebují nějaké zdůvodnění. Kolik peněz potřebuji ? Jak dlouho z nich budeme muset žít ? Co by bylo pěkné číslo ? O kolik peněz jsme přišli kvůli firmě ? O kolik peněz jsem přišel vzdáním se velké části svých gází za režii a autorského honoráře ? Měli bychom být schopni vyžít z těchto peněz bez starostí alespoň jeden

rok a měla by to být přibližně stejná suma, jaké jsem se vzdal kvůli našemu filmu. Brzy jsem dospěl k částce 80 000 marek. Ale opravdu hezké číslo by bylo 77 777 marek. Nakonec bylo přání jasné.

Již teď jsem poděkoval za jeho splnění a byl jsem si jistý, že peníze dorazí, ale nechtěl jsem na to už více myslet, abych nepodlehł pokušení o splnění přání pochybovat. Moje přání si mělo přece podržet svou sílu a energii.

Po několika týdnech jsme byli oba pozváni do Düsseldorfu na galavečer organizace UNESCO, abychom tam prodávali losy na podporu dobré věci. Jako vždy jsme si i my koupili několik losů, ale toho večera žádný z nich nevyhrál. Žádná kniha, žádný fén, dokonce ani žádné CD. Všechny ceny už byly taženy, až na hlavní cenu - zcela nový Jaguar. Najednou, v poslední vteřině před tím, než se obrovské losovací kolo roztočilo, jsem poznal, že teď nadešel okamžik, kdy se moje přání zmaterializuje. To byl ten velký okamžik !

V této chvíli jsem si uvědomoval celé Universum a všechny jeho dary. Věděl jsem, že v této chvíli bude mé přání splněno. Byl jsem propojen, byl jsem sám, stačil jsem jen zamumlat: „Můj Bože, teď to přijde“, a Michaela na mne bezradně pohlédla. A přestože jsem to cítil dopředu, byl jsem, když moderátor večera Kai Pflaume vyhlásil číslo mého losu, stejně bez sebe jako Michaela. Kai byl tak překvapen, když mne viděl na pódiu, že můj los prověřil raději dokonce několikrát, ale nebylo pochyb, vyhrál jsem hlavní cenu večera, auto značky Jaguar v hodnotě 111 000 marek.

Nyní se naskytla otázka, za jakou částku bychom auto mohli prodat, protože to, že si ho nechceme nechat, bylo jasné. Výtěžek z prodeje měl přece zajistit mé další psaní. Jeden renomovaný autosalon za nás prodej auta převzal a stanovil cenu na 104 000 marek.

Přešel týden, druhý a třetí, ale auto se neprodalo. Zákazníků měl autosalon dostatek, ale všichni kolem našeho Jaguaru prošli a pořídili si stejný model za plnou cenu. Po třech týdnech jsme cenu snížili na 99 000 marek. V autosalonu z toho nebyli nadšeni, obávali se, že si tak sami srazí své ceny, ale pak přece jen pod mým tlakem povolili. Zase uběhly dva týdny, ale auto se neprodalo.

Po dlouhém přesvědčování byla jeho cena znovu snížena na 88 000. Nadarmo. Auto zůstalo neprodejně. Nikdo to nechápal. To auto byla opravdu nadmíru výhodná koupě, zákazníků nebyl nedostatek, ale žádný z nich to auto, které stálo v té době už přímo u vchodu, nechtěl koupit. A to ani za 85 000 marek.

Michaela a já jsme už ničemu nerozuměli. Peníze, které jsme si přáli, byly prakticky na dosah, ale zdálo se, že neexistuje cesta, kterou by se k nám dostaly. Řešení ale musí být zcela určitě jednoduché ! Přece jsme *si až doposud přáli vždy jen úspěšně*. I výhra auta to potvrzovala. Přesto nám nebylo jasné, co je špatně. Proto jsme se v klidu posadili a tázali se uvnitř. Pak nám najednou spadly klapky z očí. *Nerozuměli* jsme tomu, ale rozum může při úspěšném splnění přání jen těžko pomoci. Většinou člověku ukáže správnou cestu jeho intuice. Odpověď byla stejně logická jako jasná. Žádal jsem přece o sumu, o kterou jsem přišel při točení našeho filmu, a z této částky jsme měli žít jeden rok. Částka, o kterou jsem žádal, byla asi 80 000

marek. Anebo ne? No jo - samozřejmě - najednou jsem se rozpomenul. Líbilo se mi přece opakování božské číslice 7, to znamená, že přesná částka, kterou jsem si přál, byla 77 777 marek.

Vzrušeně jsem volal do autosalonu, tam ale nebyli vůbec nadšeni a bránili se zuby nehty auto prodat tak levně. Až po dlouhé výměně názorů a proti své vůli na tuto částku přistoupili. Uběhl týden, druhý, ale auto se stále neprodalo. Teď jsem už ale opravdu ničemu nerozuměl. Nyní přece vše souhlasí, proč není moje přání dodáno?

Znovu jsem volal do autosalonu a vyptával se, jestli opravdu dali k autu nápis s částkou 77 777 marek. Po dlouhých výmluvách nakonec přiznali, že sice od nich těch požadovaných 77 777 marek dostanu, ale aby si také trochu přivydělali, dali k autu ceduli s částkou 82 000. Teprve když jsem vehementně trval na označení auta dohodnutou částkou, povolili, ale možná jen proto, aby ode mne měli pokoj.

Za necelé dvě hodiny mi volali zpět. Auto bylo za tuto cenu okamžitě prodáno.

V radosti ze splnění přání jsem se ale začal zlobit sám na sebe, proč jsem si, já idiot, nepřál třeba 88 888 nebo 99 999? Nebo peníze na dva roky? Pak bych přece za Jaguar dostal podstatně více peněz.

Ale dostal bych opravdu více peněz než těch 77 777 marek? S těmito penězi jsme totiž oba krásně vyšli a zřejmě to byla přesně ta správná částka, která mi náležela. Nebo bylo moje přání jen zcela přesně vyplněno? Nebo to byla jen shoda náhod?

Udivující na celé věci bylo to, že ani ne rok předtím vyhrála Michaela také auto! Malou červenou Toyotu. Jak k tomu došlo? Nuže, Michaela by řekla, že si to auto několik týdnů předtím od Universa přála. Ale o této zázračné výhře vám budu podrobně vyprávět později.

Ale zpátky k Jaguaru. Kdybych si tenkrát své přání zapsal, mohl jsem si ušetřit dlouhé lámání hlavy a několik týdnů čekání. V době, kdy bylo přání vyplněno, jsem totiž věděl jen velmi mlhavě a ne zcela přesně, co jsem si vlastně přál.

Často se také stává, že se nám určité části „dodávky“ nelíbí nebo už nelíbí. Možná jsme to s nimi mysleli zcela jinak. Potom jsme

obvykle skálopevně přesvědčeni, že objednávka byla špatně vyřízena. Ale zapsané přání zcela jasně dokládá původní formulaci našeho přání a dokazuje nám, jak přesně vesmír pracoval a jak nepřesně jsme formulovali.

Právě díky zapisování přání se člověk zakrátko naučí pracovat s rozdílem mezi tím, co si přál, a tím, co bylo doručeno. Touto „srovnávací prací“ se rychle naučí upřesňovat svá přání do té míry, že se život stane „zázračným“. Díky volbě správných slov je totiž *úspěšné přání si celkem jednoduché.*

V každém případě si poznačením svého přání zajistíme důkaz, že naše malá továrna na přání pracuje a není to jen výplod choré fantazie. Během krátké doby budete mít mnoho takových malých lístků a vaše počáteční pochyby se změně z věřícího údivu v přesvědčené vědění.

Nic není tak úspěšné jako samotný úspěch, protože ten přitahuje další úspěch.

Když jsem si začal opět přát, nasbíral jsem spoustu takových malých lístečků. I já jsem potřeboval mnoho důkazů, neboť jsem šel studovat na přírodovědné gymnázium. Tam se, jak známo, vychovávají především skeptičtí realisté, takže jsem potřeboval určitou dobu k tomu, abych svůj rozum převychoval a o působení přání se přesvědčil. Ale nakonec byly lístky i pro můj rozum dostatečně průkazné. Pochopil, že to funguje, a nyní pracuje požadovaným směrem.

Mimochodem já pracuji s lístky velmi rád. V mé pracovně jsou lístečky s poznámkami zaplněny dvě nástěnky na podélných stěnách. Tímto způsobem se mi daří udržet přehled v „kreativním chaosu“. Ovšem toto „lístkové hospodářství“ nemusí vyhovovat každému a mnoho lidí mi říkalo, že si svá přání zapisují do speciálních deníků nebo jinou barvou do normálního diáře. To má skutečně několik výhod: Jednak může člověk později prověřit, jak se formulování jeho přání vyvíjelo, od prvního nejasného „chci strašně hodně...“ až ke konečnému znění. Příště si totiž může ušetřit zbytečné mezikroky.

Další výhodou je to, že přání i způsob, jakým se vyplní, si můžeme v zápisníku kdykoliv dohledat. A to i po letech. Člověk se tak může

poučit nejen pro budoucí formulace. Je tím dán rovněž nezvratný důkaz a rozum to má černé na bílém, když chce začít pochybovat nebo připisovat úspěch náhodě. Navíc díky tomu člověk nachází stále novou motivaci, aby si opět něco úspěšně přál. Ne vždy si totiž člověk na tuto možnost vzpomene, obzvláště pak když mu voda sahá až po krk.

A konečně, zapsat si splněné přání je přece radost !

Formulujte jasně, stručně a přesně

Čím přesněji člověk svá přání formuluje, tím přesněji je přání vyplněno. Čím mlhavěji si člověk při formulaci počíná, tím větší je možnost, že obdrží něco jiného, než si skutečně představoval. Pokud si člověk přeje například nábytkovou stěnu do obývacího pokoje, pak popíše, jak má vypadat a kde má stát. Z jakého má být materiálu, jakou má mít barvu, velikost a také které věci se do ní mají vejít nebo na ní mají stát. Není-li člověk při popisu dostatečně přesný, vytváří se prostor mezi tím, co si člověk myslel, že dostane, a tím, co mu bude skutečně doručeno. Pak dostane nějakou stěnu, kterou nakonec vůbec nemůže použít.

Je jedno, kolik položek naše objednávka má a jak podrobně jsme si je zaznamenali, všechny body budou řádně vyplněny. Přesto nás někdy při doručení přání napadne, že jsme na některé důležité podrobnosti zapomněli, a teď nám to silně vadí. Přitom není důležité vypsát katalog s tisíci položkami, protože stejně existuje ještě sto tisíc jiných, které nás nenapadly a které budou také doručeny tak, jak bychom si je spíše nepřáli.

Pokuste se přání vyjádřit dvěma nebo třemi větami.

To zní sice jako protiklad, ale protiklad to není, protože čím stručněji a přesněji se člověk musí vyjádřit, tím více je nucen dostat se k jádru věci. Dá-li se přání vyjádřit dvěma větami, pak člověk sám mnohem lépe ví, co si skutečně přeje. Má-li autor představit producentovi svou myšlenku, je vždy vybízen k tomu, aby ji vyjádřil jednou větou. Pokud totiž svůj příběh nedokáže popsat několika slovy, pak to už

vůbec nedokáže mnoha větami. Proto tvůrci velmi dlouho pracují na co nejstručnějším vystižení základní myšlenky svého díla. Stejně je tomu u reklamních textů, které někdy smějí použít jen dvě či tři slova, ale přesto v nich musí být obsaženo všechno podstatné. Čím stručněji tedy člověk formuluje, tím přesnější přání je. Čím více slov potřebuje, tím je jeho přání méně přesné. Rozostřenější je pak objednávka a tím i dodávka. Přání v jedné trefné větě je mnohem mocnější než dvoustránkové pojednání.

Už mnohokrát jsem se přesvědčil o tom, jak i málo slov může být mocných.

Neúmyslné, ale přesto úspěšné přání

Ve dvaadvaceti letech jsem byl již velmi známý v televizi, ale neznámý v divadle. Televize a divadlo se tehdy spolu nesnášely. V divadle byli televizní herci zapovězeni a byli bráni jako herci druhé kategorie. Že bych já jako televizní hvězda mohl tehdy dostat pěknou roli v nějakém renomovaném divadle, bylo extrémně nepravděpodobné. Jednoho dne jsem však zhlédl v divadle Residenz představení Hamleta s Michaelem Degenem, které mne nadchlo natolik, že jsem okamžitě zatoužil v tomto divadle hrát. Nehorázná opovázlivost ! Nedostal jsem termín ani u intendanta Kurta Meisela, ani u tehdejšího dramaturga, což mne rozzlobilo do té míry, že jsem si celou svou frustraci vypsals na velký list papíru. Dopáleně na něm stálo velkými písmeny: „Budu v tom divadle hrát ! A to ještě letos ! A sám si vyberu roli !“ A aby každý mohl moje rozhořčení vidět, připíchl jsem ten list papíru na stěnu. Krátce, výstižně a jistý svým cílem. Byl jsem přesvědčen, že se tak stane.

Za tři měsíce mi volali z divadla a chtěli, abych se tam zastavil. Co se stalo ? Michael Degen inscenoval Fausta 1 a 2 a nechtěl role obsazovat herci z vlastního divadla, ale chtěl nové, čerstvé a neopotřebované lidi, tedy herce, jako jsem byl já. Navštívil jsem ho tedy. Předvedl jsem mu nejprve roli divadelního ředitele z Fausta 1. Michael Degen mne poslal domů a o tři dny později mě nechal

předříkat roli studenta, načež se mne skutečně zeptal, která role se mi více líbí a kterou chci hrát.

Vyprosil jsem si čas na rozmyšlenou a poradil se se svým otcem. Ten mi doporučil hrát studenta, klasickou roli, která ve Faustovi 2 nabude opravdu velkých rozměrů.

A tak se stalo, že jsem ještě téhož roku hrál v divadle Residenz v Mnichově roli, kterou jsem si sám vybral.

Na konci týdne jsem seděl u intendanta divadla Kurta Miesela, který mi nabídl tříletou smlouvu. Tak dlouho jsem se ale na jeden divadelní stánek vázat nechtěl. Viděl jsem své kolegy, kteří teprve na prknech zjistili, kterou roli budou hrát. Na to jsem byl prostě příliš nevázaný.

Aniž bych si toho byl vědom, už tehdy jsem velmi přesně formuloval přání a manifestoval je přišpendlením na stěnu ve svém pokoji. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že se to musí stát.

3. PRAVIDLO

Poděkování

- urychlovač pro úspěšné přání

Máme-li přání zapsáno, ukončíme svou objednávku poděkováním. To je velmi důležité ! Poděkování obsahuje tolik pozitivních aspektů pro *úspěšné přání si*, že je na tomto místě mohu jen v krátkosti nastínit.



Rozmnožení dobra

S poděkováním začínáme pozorovat ve svém životě věci, které probíhají dobře. Zaměřujeme svou pozornost na zázračné události, které nás každý den potkávají. Všimáme si jich, připouštíme si jejich existenci a poznáváme, že je v našem životě už nyní neuvěřitelně mnoho věcí v pořádku. Uvědomíme si, kolik věcí jsme doposud považovali za samozřejmé a kolik pozornosti věnujeme věcem, které v pořádku možná ještě nejsou.

Napišeme-li si spontánně malý seznam věcí, které jsou v našem životě v pořádku, budeme se divit, kolik na něm bude položek. Často totiž zjistíte, že z deseti věcí jich osm probíhá výtečně, my ale strnule zíráme na ty dva negativní body. Potom samozřejmě získávají tyto nedostatky na významu, a pozorujeme-li neustále jen to, co nám není po chuti, nebude nám brzy po chuti ani celý náš život.

Neustálý pohled na naše nedostatky nám zatarasí pohled na naše bohatství.

Možná principiálně pohlížíme nadmíru často na to negativní, nebo se přespříliš srovnáváme s ostatními a právě toto srovnávání nás činí nešťastnými. Kupodivu vidíme u těch druhých vždycky jen ty pozitivní věci a sami pak propadáme pocitům méněcennosti, protože my všechny ty věci mít nemůžeme.

Následující drobné cvičení se seznamem nám docela dobře pomůže pozorovat se jedenkrát zvenku.

Najděte si nějaký klidný okamžik a uvolněně se posaďte. Soustředte se sami na sebe. S úsměvem na rtech se pozorujte a vyvolejte si v paměti všechny krásné okamžiky ve vašem životě. Kolik jste toho již dokázali. Kolika lidem jste pomohli. Kdo všechno byl díky vám šťastný. Pozorujte se znovu v těchto nádherných okamžicích svého života. Pozorujte se bez zármutku. To všechno jste byli schopni uskutečnit. Je to vaše síla, nadání a znalost. Dokážete to také v budoucnosti. Můžete to dokázat vždy znovu.

A nyní se pozorujte ve svém okolí. Sledujte svou rodinu, své přátele a příbuzné. Jste pro ně důležití, protože v jejich životě něco

znamenate. Vaše láska k nim je vaším bohatstvím. Jste jim oporou a vzorem. Mocí vašich slov a každým vaším činem měníte také jejich život. Díky vám uskutečňují mnoho věcí, které by bez vás, bez vašeho povzbuzování, starostlivosti a lásky nedokázali udělat. Často stačila jen vaše přítomnost.

Prociťujte vděčnost za možnosti, které vám život až dosud nabídl, abyste mohli ukázat svou velikost.

A nyní se soustředte na chvíle, v nichž vám vaši přátelé a známí a vaše rodina pomohli. Kolik lidí na vás myslí v dobrém? Kolik lidí vás má rádo, přestože to ne vždy dokáží dát najevo? Kolik síly a radosti vám stále znovu poskytují? Jak často s vámi bojují o pravdu, protože jste pro ně důležití?

A pak se sledujte ve svém bezprostředním okolí. Jak skvěle jste si doposud počínali i navzdory často těžkým podmínkám. Rozhlédněte se v myšlenkách kolem sebe. To vše jste vytvořili z ničeho. Jste tvůrci svého vlastního světa. Posuzujte se laskavě a vřele. Život vás bohatě obdarovává. Zažívejte, jak je to všechno nádherné. Pociťujte vděčnost. Nyní otevřete oči a začněte sepisovat všechny ty nádherné věci do krátkého seznamu. Budete překvapeni, kolik věcí už ve vašem životě probíhá skvěle.

Tím uvedeme do chodu jiný koloběh. Místo abychom stále jen hloubali nad svými problémy, poznáváme to dobré, které je v našem životě už přítomno. Čím častěji toto cvičení provádíme, tím jasněji vnímáme ve svém životě věci, které pracují pro nás. Poznáváme, že náš život je už v mnoha oblastech v plném proudu.

Poděkováním se to nádherné v našem životě znásobí.

Člověk věnuje energii tomu, na co je zaměřen. Prostřednictvím díků znásobí dobré věci, které jsou v jeho životě už přítomné, protože jim přidává ještě více energie. Život je pak stále nádhernější, protože člověk nasměroval své vědomí na to, co je v jeho životě hezké, a jeho srdce se naplňuje vděčností. Vděčnost činí z člověka zdroj čisté energie. Čím jasnější a čistější tato energie je, tím rychleji a přesněji mohou působit naše přání.



Vtáhnout do současnosti

Základní ideou poděkování však není jen spojit se s Universem a proudem života, ale také přemístit požadovanou energii do současnosti.

V okamžiku, v němž děkujeme, je přání vyslyšeno a už se projevuje. Poděkování vtáhne přání do přítomnosti.

Dá se také srovnat se slovem amen na konci modlitby. Amen v překladu znamená „Vskutku, nepochybně!“ Tak tomu nyní je. Energie modlitby a přání jsou si velmi podobné.

V obou případech vzýváme vyšší řád a prosíme o řešení. Obojí posvěcujeme a uzavíráme slovy „Amen“ nebo „Díky“.

Posílit víru

Poděkování také odstraní veškeré pochyby a starosti. Člověk věří ve vyplnění, je si jím jistý. Stejně jako člověk děkuje ve všedním životě za věci, které už jsou udělány. „Děkuji ti, že to pro mne děláš.“

Člověk tedy děkuje pouze za to, u čeho ví jistě, že to je uděláno. Poděkováním potvrzujeme svoji zakázku, přání je zpečetěno. Je to jako podepsání nějakého dokumentu, nyní už neexistuje žádný prostor pro pochyby a to platí i v bezvýhodných situacích, které jsme já a Michaela mohli často prožívat.

Jak už jsem zmínil dříve, vyhráli jsme s Michaelou během jednoho roku dvě auta. O nečekané výhře Jaguaru jsem vám už vyprávěl. Necelých dvanáct měsíců předtím se stal podobný „zázrak“.

Přání auta

S naším druhým starým autem měla Michaela nehodu, a tak jsme tu silně zdeformovanou káru prodali. V té době jsem musel každý den jezdit kvůli přípravě našeho filmu „A to je teprve začátek“ z Bonnu do Kolína na Rýnem, proto jsme nutně potřebovali ještě druhé auto pro Michaelu. Ale kde je vzít? Jednoduše - přát si ho! Místo toho, abychom se zlobili kvůli autonehodě, jsme změnu v našem životě

přivítali a byli jsme připraveni nechat do našeho života vstoupit auto nové. Jak ? To už neměl být náš problém. Pár týdnů nato, když už jsme na naše přání dávno zapomněli, jsme byli pozváni do Kolína na galavečer a dbalí dobrých způsobů jsme si také zakoupili benefiční losy. Losování se však neustále odkládalo, a protože jsme byli příliš unaveni, svoje losy jsme předali známým a jeli domů. Druhý den ráno nás náš přítel vzbudil telefonem s tím, že se u nás hned zastaví, protože jeden z našich losů vyhrál. Je to sice jen něco malého, ale stejně by nám tu malou výhru chtěl předat osobně. Právě jsme připravovali casting pro náš film, takže jsme v kuchyni měli nainstalovanou malou kameru. A když se u nás náš kamarád objevil, Cleila Sarto nám právě předřikávala text pro roli v našem filmu. Dárek, který kamarád držel v ruce, byl opravdu malý. Byl to klíč, klíč od auta. Auto k tomuto klíči stálo v hale filmových studií MCM a čekalo na vyzvednutí. Jedno z čísel losů, které měla Michaela, bylo na galavečeru opravdu vylosováno jako hlavní cena. A to vše, aniž by se o tom dověděl tisk ! Bylo to skoro strašidelné, protože Michaeliným nejtajnějším přáním bylo, že jestli někdy něco velkého vyhraje, aby se o tom nikdo nedozvěděl. Nemá totiž ráda, když se takové věci vytrubují do světa.

Situace byla opravdu skoro groteskní. Když jsme dorazili do haly, montéři už pracovali na demontáži kulis po galavečeru a uprostřed toho shonu stálo na prezentační plošině osaměle a opuštěně naše auto. Nikdo se o nás nezajímal, když jsme k němu šli, nikdo nám nekladl žádné otázky, všichni měli svou práci.

Zastrčili jsme klíč do zámku, byl správný. S bušícím srdcem jsme auto nastartovali a motor se okamžitě tiše rozběhl. Michaela nemohla své štěstí vůbec vyjádřit. Balónky s přáním štěstí jsme nacpali do kufru a rozjeli se mezi dělníky a jejich stroji uprostřed všeho shonu ven z haly, aniž by si nás někdo povšiml. Michaela pociťovala hlubokou vděčnost vůči Universu a cítila se jeho součástí.

Po několika dnech nám byly zaslány všechny potřebné dokumenty a tímhle autem jezdíme mimochodem ještě dnes a momentálně je to dokonce naše jediné auto.

Naše přání bylo zase jednou podivuhodným způsobem vyplněno. Byli jsme šťastní. Kdo by nebyl? Ale věcně vzato se splnilo jen to, co jsme si přáli, a tím jsme to vtáhli do svého života. Neuvěřitelné, ale zcela jednoduché.

Problémy jednoduše předat

Poděkování poskytuje ještě další výhodu. Poděkování potvrzuje, že jsme řešení našeho problému s konečnou platností předali dál. *Zázračné na úspěšném přání si je* to, že své problémy a starosti můžeme přenechat „jiným“ a můžeme to potvrdit svým díkem. „Milý Vesmíre, milý Anděli, milý Bože nebo milý Kdokoli, kdo je kompetentní, prosím postarejte se o to a dejte mi vědět, až budu moci něco udělat. Ale očekávám jasná znamení, protože teď dělám to, co je vám nejmilejší - připouštím, aby se mi dobře dařilo. Děkuji vám za vaši pomoc.“

Od této chvíle se tím už nemusíme zabývat, protože by to znamenalo, že o těch, které jsme zaúkolovali, pochybujeme. Pokud jsme své problémy opravdu předali, tak víme, že se o ně nemusíme více starat a můžeme si den užívat v dobré náladě.

Problémy předat, ne je valit před sebou

To je přesně to, co já dělám se svými starostmi už léta, prostě je předám dál. Už o nich nepřemítám, neustále o nich v myšlenkách sám se sebou nebo s jinými nemluví, nepřemýšlím o různých variantách a alternativách, nepřevaluji je sem a tam, nesnažím se vynutit si nějaké rozumové řešení. Jenom je předám. A teprve když dostanu impuls k akci, provedu ji. A vida, většinou to je to pravé. Nicméně „*předání problémů*“ jsem se musel také nejprve naučit.

Když jsem byl ze dne na den opuštěn

Před mnoha lety jsem byl zcela nečekaně uvržen do hlubokého zoufalství. Moje tehdejší partnerka, s níž jsem žil pět let, poznala jiného muže a chtěla s ním žít. Trávila s ním dny i noci a já byl velmi nešťastný. Nejedl jsem a v hlubokém žalu ze zhrzené lásky jsem nedokázal ani spát. Zlomilo mi to srdce. Brečel jsem, zuřil jsem, zoufal jsem si.

Navíc tisk vydatně popisoval štěstí těch dvou z nové lásky a na mne se díval jako na poraženého, jako na nepotřebné páté kolo u vozu, neschopného outsidera, který bude nové lásce jen stát v cestě. Vnitřně zraněn a na veřejnosti zostuzen jsem se dostal do své největší krize.

Pak se mi asi po týdnu dostala do ruky kniha, v níž jsem mimo jiné našel tuto modlitbu:

Pane, daruj mi klid, abych přijal věci, které nemohu změnit;

odvahu změnit to, co mohu změnit, a moudrost,

abych dokázal rozeznat jedno od druhého.

Četl jsem tuto modlitbu, aniž bych jí věnoval velkou pozornost. Jak by mi v mé situaci mohla pomoci nějaká modlitba ? ! Příštího dne ráno, po deseti dnech absolutního zoufalství, jsem si tu modlitbu předříkal v duchu znovu. V mém vyčerpání nemělo cenu na čemkoliv lpět, o něco bojovat. Moje přítelkyně chtěla žít s tím druhým, nedalo se nic dělat. Vzdal jsem to. Byl jsem poražen. Zcela jsem se odevzdal.

Potom ta bezmyšlenkovitě vyslovená slova začala žít svým vlastním životem. Byl jsem jimi oživen, prodchnut, jako by někdo rozsvítil světlo. Byl jsem naplněn, prostoupen hlubokou důvěrou. Začal jsem tančit po bytě, zpívat, uvařil jsem si jídlo a ve svém hlubokém zármutku jsem byl šťasten. Prožitek štěstí byl tak silný, že se mi znovu a znovu hrnuly slzy do očí. Tento stav trval skoro rok. Naplněn štěstím jsem zažíval svět zcela novým, jiným způsobem. S pocitem, že se vznáším, plný zkušeností ze spojení s Universem, Bohem nebo svým Vyšším já, či jak to člověk chce nazývat, jsem byl veskrze šťastný. Vše bylo nepodstatné i zásadní zároveň.

Moje přítelkyně se ke mně vrátila, protože cítila tu sílu, která ze mě vyzařovala. Já jsem však svou původní lásku k ní už nenalezl. Cítil jsem starostlivost a úctu, naučil jsem se odpouštět a uznat své vlastní chyby. Především jsem se však naučil vpustit k sobě lásku a nechat ji vtékat do každého svého činu. Tisk mi nabídl, abych podrobně popsal svůj náhled na věc, nabídl mi rehabilitaci, ale v té chvíli už to pro mne nebylo důležité. Byl jsem šťasten a naplněn. Ne, veřejné mínění už pro mne nebylo důležité. Kdo chce vidět pravdu, ten ji uvidí. Můj rozum by tehdy určitě řekl něco jiného, ale já se ptal svého srdce, své intuice a od té doby se mi díky ní dařilo skvěle.

Teprve mnohem později jsem si uvědomil, co můj pocit štěstí vyvolalo. Prostě jsem předal své starosti a spadla ze mne veškerá jejich tíha. Od toho okamžiku jsem mohl svobodně a nenucené utvářet nově svůj život. Neexistovalo nic, co bych si musel vynutit. Bylo o mne postaráno. Proč si dělat starosti s něčím, co člověk stejně nemůže změnit? Vždy je to beznadějně usilování o vzájemnou lásku a ztráta energie.

Všechnu svou energii jsem nyní mohl věnovat utváření toho krásného ve svém životě.

Díky této zkušenosti jsem poznal, že většina problémů kupodivu existuje jen v našem rozumu, protože téměř vždy se to, co jsem považoval za negativní, později obrátilo v můj prospěch. Ať už to byla zmeškaná tramvaj, neschválený scénář nebo odmítnutí mé partnerky. Za tím vším vždy čekalo něco většího, co mne přivedlo k novému fantastickému „zázraku“.

Vše se děje jen pro mé dobro.

To je neochvějná jistota, kterou od té doby mám. Vše nepříjemné, „negativní“ je jen korekturou, která mne znovu zavede na mou cestu ke štěstí.

Díky dramatu lásky jsem se stal znovu svobodným pro jinou partnerku a díky tomu poznal Michaelu - největší štěstí mého života.

4. PRAVIDLO

Přesvědčit rozum

Ve svém dětství jsme se naučili, jak co nejsnadněji dosáhnout splnění svého přání: škemrat, fňukat a nakonec vřískat tak dlouho, dokud jsme lízátko konečně nedostali. U přání to však probíhá přesně naopak: neškemráme, nepoukazujeme neustále na vše, co nám chybí, a na to, jak nešťastní kvůli tomu jsme - právě naopak.

Víme, že dostaneme, co si přejeme, víme, že nám to náleží a je nám to neustále k dispozici.

To pro většinu z nás znamená nejprve změnit myšlení. Jak to, že to máme vždy k dispozici? Proč vůbec přání si funguje? Prozatím jsem používal obraz Universa coby velké zásilkové služby. Nyní se ale budeme věnovat trochu více fyzikálnímu pozadí těchto věcí, aby se i náš rozum přesvědčil, že přání jsou skutečně plněna.

Nemějte obavy, nebude to složité, ale poutavé. Většinu jsme už slyšeli na hodinách fyziky, tehdy to ale možná byla suchá učební látka, která neměla žádný vztah k našemu životu. Nyní tato fakta získají nový obsah a svým spojením nám poskytnou nový obraz skutečnosti. Tak se s odvahou vydejte do světa za hranicemi viditelné reality. Pro náš rozum je tato pouť nezbytná, aby pro něj bylo *úspěšné přání si* pochopitelné a v budoucnosti podporoval naše snahy.

Trocha fyziky

Všechno je jen energie. Neexistuje nic jiného než energie. Také hmota představuje energii. I my, lidé, sestáváme výlučně z různých druhů energií. Rovněž myšlenky, pocity, emoce, události a situace jsou různými jevovými formami energie. Z čeho se skládá hmota? Z malinkatých částíček, kterým se říká atomy. Předměty se v zásadě liší jen tím, z jakých atomů se skládají, a tím, jak jsou tyto atomy

uspořádány. Veškerá hmota na tomto světě sestává pouze z těchto atomů. Atomy se vážou na jiné atomy, vytvářejí vyšší souvislosti, nebo se znovu oddělují.

Atomy lze rozdělit ještě na menší elementární částice, v podstatě na protony, neutrony a elektrony. Můžeme si to zjednodušeně představit následovně: mezi protony a neutrony, které tvoří jádro atomu, a elektrony, které krouží kolem jádra po kruhových drahách, je mnoho volného prostoru. Je to nepředstavitelné, ale je to tak. Kdyby bylo jádro atomu velké jako hrášek, nacházel by se jeho elektronový obal ve vzdálenosti 170 metrů od něj. V atomu tedy ponejvíce „vidíme“ jen prázdný prostor, přesto ho ale vnímáme jako hmotu. Vnímáme ho tak, i když je skutečnost jiná.

Nic není tak, jak to vidíme.

Přijímáme jen nejrůznější vibrace a přicházející informace zpracováváme ve svém mozku do pevné představy. „Překládáme“ si je. Když si je skoro všichni lidé překládají podobně, pak - jak přinejmenším předpokládáme - ty věci „vidíme“ a „cítíme“ také velmi podobně. Například barvy existují tak, jak je vnímáme, ve skutečnosti ale vůbec neexistují. Do našeho zraku se dostávají vibrace různých frekvencí, jsou převáděny v elektrické impulzy a náš mozek z nich vytváří to, co „vidíme“. Rozdílné frekvence barev v nás dokonce vyvolávají pocity, něco v nás rozkmitávají, a proto některé barvy vnímáme jako teplé, přestože daný materiál má vždy stejnou teplotu. Vše tedy sestává z atomů a ty zase z dalších elementárních částic. Ty jsou dále nahromaděním energie. Teprve když pochopíme, že veškeré předměty na zeměkouli, všichni lidé a všechny situace představují různé formy energie, dokážeme pochopit, jakým způsobem můžeme hmotu ovlivňovat.

V roce 1933 pozorovali fyzikové Marie a Pierre Curieovi, jak může hmota vzniknout z „ničeho“. Vědeckým způsobem objevili, že lze hmotu a energii vzájemně proměňovat.

Zde se dostává do hry prvek velmi důležitý pro naše *úspěšné přání si*: energie se dá řídit, a sice silou myšlenek. Naše myšlenky jsou něco

jako laserová pistole, která dokáže energii soustředit do jednoho bodu. Světlo žárovky a světlo laseru se vzájemně liší v zásadě jen tím, že to první světlo je difuzní, fotony tedy proudí všemi směry, kdežto v druhém případě jsou usměrněny. Stejně tak usměrnujeme silou svých myšlenek energii, která je neustále všude přítomna, tak, že „zhošťne“ do určité formy.

Nic není takové, jaké to vidíme.

Hmota je energie, vzniká prostřednictvím energie a je energií v daném stavu udržována.

Není-li energie, není ani hmota.

Energii lze usměrňovat.

Každá myšlenka představuje ryzí energii a působí na jiné energie.

Dává-li energie vzniknout hmotě a myšlenky jsou ryzí energií, potom kolem nás neustále vznikají věci, které sami materializujeme. Abychom svá přání mohli do svého života povolát, musíme učinit následující věci:

Využít sílu myšlenek.

Stát se přístupnými tomu, co si přejeme.

K tomu využijeme dva fyzikální zákony.

1. Zákon zachování energie

Existuje základní fyzikální zákon, na jehož základě je uspořádán celý náš život. Ten uvádí, jak už jsme slyšeli, že kterákoliv jevová forma povstává z energie a lze ji převést do jiné formy. Rovněž ovšem udává, že nikdy nemůže dojít ke ztrátě energie. Energie se může jen proměňovat, transformovat, ale nemůže zmizet. Přírodní filozof

Demokritos (460 až 371 př. n. l.) objevil, že nic na tomto světě nemůže doopravdy zmizet, vše se vždy pouze promění. A na této teorii spočívá celá současná fyzika.

Co to znamená pro naše *úspěšné přání si* ? Stejně tak, jak se hmota může proměňovat v jiné formy nebo v energii, která je pro nás neviditelná, může se pro nás zpočátku neviditelná energie proměnit ve hmotu. A tuto proměnu formou můžeme ovlivnit.

Je to pořád jen energie, která vytváří nové formy. Energie je usměřována a udržována vědomím.

To, co si myslíme, se zhmotňuje.

Může to být i něco zdánlivě nemožného, jako třeba vyhrát dvě auta během jednoho roku, najít velkou životní lásku, získat to pravé zaměstnání, ideální byt nebo jen použitou pračku.

Každé přání je totiž energií. Ta je vyslána a chce se konkretizovat, tedy proměnit ve hmotu. Čím intenzivnější jsou vysílané myšlenky, tím mocnější je daná energie. Čím více jsou emocionálně nabitý, tím více přitažlivé síly získají.

Bohužel to platí i v negativním případě. Rovněž negativní myšlenky chtějí být upevněny. energii je jedno, co si myslíme, nerozlišuje mezi dobrem a zlem, nezná morálku a nehodnotí. energii je lhostejné, v co se proměňuje. Vyměňuje jen své formy a podřizuje se při tom základnímu zákonu.

Energie vždy následuje to, čemu věnujeme svou pozornost.

Pokud jsme nešťastní, vysíláme do vesmíru velmi negativní myšlenky.

„Jsem nešťastný.“ „Mám se tak špatně.“ „Nikdo mě nemá rád.“ „Jsem politováníhodný.“ „Je to (všechno) beznadějně.“ - To vše jsou pro Universum energetické povely a naše neštěstí je posíleno. Stejný princip ale může pracovat také v náš prospěch. Myšlenková energie je vyslána a zhušťuje se. Různé energie se spojují, zachycují je různí

lidé, kteří je považují za své vlastní ideje, přepracovávají je a najednou tu stojí partner, jakého jsme si přáli, je tu požadovaný výsledek či vytoužený předmět. Všechno je to jen jedna z forem energie.

Přesně vzato, v našem světě existuje neuvěřitelná nabídka všeho. Je to jen otázka rozdělení. Všechno je tu a je to k dispozici každému člověku, tedy i nám. Je to jen otázka nabídky a poptávky. Podle toho, co energeticky poptáváme, je to rozděleno nebo postaveno tak, aby se to objevilo v našem životě.

Žijeme-li život v nedostatku, tak jsme si tento nedostatek objednali. To, co obdržíme, je prožívání nedostatku, zatímco naši sousedé možná žijí v přebytku jen proto, že si prostě ve svém životě bohatství vyžádali.

Jestliže jsme pochopili, že všeho je dostatek, a naše skutečnost se řídí pouze tím, co požadujeme, bude se náš život utvářet zcela jinak, protože energie může přijmout jakoukoliv formu.

Všeho je dostatek, rozděluje se to ale podle poptávky.

Přání není nic jiného než gigantická výměnná burza energie založená na principu hledat - najít. Vydáváme energii a přijímáme energii. Vytváříme svůj svět podle světa svých představ. Tvarujeme, zhušťujeme, bráníme nebo ničíme. Energie je tu neustále přítomna a myji můžeme tvarovat podle své vůle anebo přitáhnout v souladu se svým přáním.

Zde se zapojuje do hry zákon rezonance.

2. Zákon rezonance

Tento zákon říká, že stejné je přitahováno stejným a naopak nestejně se odpuzuje. To, co je stejné, se dokonce vzájemně zesiluje, tedy rezonuje. Známe to u klavíru. Jestliže člověk uhodí na jednu strunu, rozezní se i další stejně naladěné struny, zatímco ostatní, naladěné na jinou frekvenci, zůstanou zcela nedotčeny.

I naše myšlenky představují energie, které vibrují určitou frekvencí. Ať už si tedy myslíme cokoli, uvádíme do pohybu to, co vibruje se stejnou frekvencí.

Samozřejmě to působí i obráceně. Vše, co ve vnějším světě vibruje shodně s našimi myšlenkami, uvádí do pohybu i nás. Naše myšlenky jsou jako neviditelné magnety, které přitahují vše, co se jim podobá.

Proč obdrží právě ti lidé, kteří už toho mají nejvíce, ještě více? Protože tak myslí, protože ve světě jejich myšlenek neexistuje nic jiného, protože žijí ve světě vibrací bohatství.

Úspěch přitahuje další úspěch. Neštěstí ještě více neštěstí.

Jsme-li zamilováni, nezažíváme jen pocit štěstí z lásky, v našem životě probíhá lépe navíc i vše ostatní. Samozřejmě je to proto, že svět pozorujeme pozitivními očima a pozitivní myšlenky vytvářejí pozitivní svět. Zdá se, že se nám vše daří. Naše věty znějí následovně: „Jsem tak šťastný.“ „Celý svět mi leží u nohou.“ „Všechno se mi daří.“

A skutečně, svět nám opravdu leží u nohou, protože vesmír tyto věty vnímá a zpracovává. Ovšem v okamžiku, kdy své mínění změníme a už se necítíme nesení láskou, posuzujeme svět kritičtěji a naše přací věty znějí úplně jinak: „Určitě mne podvádí.“ „Mne přece nikdo ani milovat nemůže.“ „Nejsem hezký.“ „Mám pocit, že jsem bídny a ošklivý.“ „Celý svět je proti mně.“ A v souladu se změnou našich přací vět se během krátké doby úplně změní i naše prožívání, protože člověk obdrží potvrzení svých myšlenek, aniž by věděl, že on sám je pravou příčinou vzniklé situace. Budeme-li se někdy během dne pozorovat, můžeme zjistit, kolik takových povelů pro vesmír neustále vnitřně vyslovujeme.

Kmitání je kmitání a rezonuje tedy s našimi myšlenkami a postoji. To samozřejmě platí pro všechny oblasti, ať už myšlenek pozitivních, nebo negativních.

Jestliže něco vibruje zcela jinak než my, nebudeme to vůbec pozorovat, což ale neznamená, že to pro jiné lidi neexistuje, nebo že to neexistuje vůbec.

A ještě trocha biologie

„Věřím jen tomu, co vidím“, „Energie, kmitání - to byste mi museli nejdřív ukázat“, takovéto a podobné výroky slyšíme stále znovu od zapřísáhlých „realistů“. Vtip je v tom, že jsou na to ještě hrdí. Co je na tom směšného a jak to můžeme svému vlastnímu rozumu vysvětlit, když se někdy k takovým výroky uchýlí, to poznáte při naší exkurzi do biologie.

Skutečností je, že svými smyslovými orgány dokážeme vnímat jen zcela nepatrnou část skutečnosti, která nás obklopuje.

* Svým zrakem dokážeme vnímat jen osm procent existujícího světelného spektra.

Nedokážeme rozpoznat pravdu.

To znamená, že zbývajících 92 % skutečnosti je našemu zraku uzavřeno. A u dalších smyslových orgánů na tom jsme ještě hůře. Přestože víme, že těch 92 % existuje, děláme jako by vůbec nebylo, a to jenom proto, že je nemůžeme vnímat. Svému vnímání tedy důvěřujeme více než opravdové skutečnosti.

Držme se tedy toho, že naše vnímání neodpovídá skutečnosti. Existuje jeden příběh, který nám to zřetelně ukazuje: Pár slepců si „prohlíží“ slona. Ten, který se dotýká jeho nohy, říká: „Slon je kulatý a tvrdý.“ Druhý, který se dotýká chobotu, odporuje a říká: „Slon je tenký a neustále se pohybuje sem a tam.“ Takto si i my sami vytváříme svůj obraz skutečnosti. To málo, co dokážeme vnímat, doplňujeme do svého vlastního obrazu a jsme přesvědčeni, že ten je realitou.

A podle jakých kritérií si svůj obraz vytváříme? Podle těch, která už známe! A jak je to s věcmi, které bychom mohli pomocí svých smyslových orgánů vnímat? Jak to vypadá s těmi osmi procenty, která vnímat dokážeme? Vnímáme je opravdu všechny?

To, co „nevnímáme“, pro nás neexistuje.

Přestože je to pouze osm procent skutečnosti, jedná se o milióny nejružnějších vlivů denně. Tóny, zvuky, obrazy, myšlenky, hovory, hudba, hluk, reakce na nebezpečí, emoce, horečný shon a rychlost, odpovídáme na dopisy, telefonáty, e- mails, činíme rozhodnutí za sebe i za druhé, čteme knihy, zábavné a odborné časopisy, jsme bombardováni reklamou, zažíváme zklamání a odmítnutí, spojujeme se s jinými lidmi. Denně je potřeba zpracovat nespočetné množství informací. Jen o nepatrné části z nich můžeme opravdu přemýšlet. Protože přemýšlet o něčem znamená věnovat tomu čas, ale čas je přesně to, co máme k dispozici jen omezeně. Proto rozum nechce a ani nemůže zpracovat vše. To by prostě okamžitě zahltilo jeho kapacitu.

Z tohoto důvodu některým věcem nevěnujeme pozornost. Většinou to jsou věci, které člověk už dobře zná. Proč by měl s každým blížícím se autem vyvolávat poplach? Většina nám známých věcí je naprosto přirozeně a nevědomě potlačena, abychom získali dostatek času na věci, jež jsou pro nás důležité.

Jestliže člověk čeká třeba na autobusové zastávce, nebude později schopen říci, kolik aut kolem něj projelo. Nebylo to důležité natolik, aby se tím zabýval, stejně jako to, které osoby z autobusu vystoupily nebo do něj nastoupily, či kolik chodců před autobusem prošlo u posledních semaforů. Svou pozornost jsme asi soustředili na čtení novin nebo jsme ještě byli myšlenkami u svého partnera či na nadcházejícím jednání v práci.

Vědomě vnímáme vždy jen malou část postižitelného světa.

A sice tu část, kterou považujeme za důležitou a hodnou pozornosti. Každou vteřinu nevědomě přijmeme a do svého mozku uložíme *jedenáct tisíc* vjemů, aniž bychom o tom něco věděli. Vědomě vnímáme jen *devět* vjemů za vteřinu.

To znamená, že naše podvědomí ukládá a uchovává spoustu věcí, o nichž vůbec nic nevíme. Vědomě vnímáme jen tisícinu všech věcí, které se na nás neustále valí.

* Z osmi procent vnímatelných věcí ale vědomě vnímáme jen jednu tisícinu a považujeme ji za všezahrnující skutečnost.

Realita, kterou zažíváme, je tudíž mizivě malá ve srovnání s realitou, která nás obklopuje. Svět nejsme schopni vnímat v celé jeho šíři. Dennodenně se tisíckrát vědomě, ale převážně nevědomě rozhodujeme, čemu budeme věnovat svou pozornost. Ostatní věci pro nás neexistují. A jestliže jsme určité věci ze svého života vytlačovali dostatečně dlouhou dobu, pak už vůbec nevěříme, že tyto věci mohou existovat pro jiné lidi. To ale není pravda ! Je to pouhý pokus rozumu vytvořit si kompletní obraz jen ze tří kousků mozaiky, aniž by vnímal dalších tisíc kousků, které se nacházejí všude kolem. Ty mu do jeho obrazu nezapadají. Tímto způsobem rozum utvrzuje sám sebe v tom, že jeho vnímání je správné, a předstírá nám, že neexistuje nic jiného než to, co prožíváme.

**„Nemám ani nejmenší molekulu víry v to,
že se bude lézat jinak než balónem.“**

(Lord Kelvin, fyzik)

Co máme dělat, chceme-li obdržet obraz se všemi fazetami ? Chceme-li žít v pestrém světě, který nám nabízí více možností ? Chceme-li do svého života pozvat jinou realitu ? Za prvé si musíme uvědomit, že existuje opravdu mnohem více, než jsme doposud vnímali. Rozum přijme do svých hlubších vrstev nové věci teprve tehdy, když jsme je slyšeli nebo četli třikrát. Proto je pro rozum dobré a důležité přečíst si tuto kapitolu vícekrát, neboť mu to pomůže uvolnit se od zažitých myšlenkových vzorů. Za druhé je třeba, abychom svou pozornost obrátili do požadovaných oblastí. Musíme tedy rozkmitat jiné myšlenky, aby se i náš život ubíral jiným, novým směrem.

Zvýšit frekvenci kmitání

Je to stejné jako přeladění rádia na jinou rozhlasovou stanici. Otočíme trochu svým vlastním knoflíkem a změníme frekvenci, na níž k sobě budeme vpouštět věci.

Ale jak to uděláme ?

Můžeme například zvýšit svoji frekvenci tím, že myslíme na krásné věci nebo intonací svatých slov. Už jen zpěv posvátného slova ÓM nebo opakování pozitivních vět pozvedá kmitočet našich myšlenek do oblastí, které jsme doposud neznali. To následně umožňuje, aby na úrovni světa vnějších jevů vstoupilo do našeho života to, co je zdánlivě nedosažitelné.

Rovněž pozitivní myšlenky mají vyšší frekvenci kmitání než myšlenky negativní. Vysílání pozitivních přání je velmi podobné přeladění stanice. Člověk se stává citlivějším vůči věcem, které v jeho životě dosud neexistovaly, které jsou však hojně v nabídce tam „venku“. Pokud se člověk na požadovanou frekvenci ne-naladí, nemůže ji vnímat, nemůže ji ani slyšet, ani se jí dotknout, ani ji pozvat k sobě. Chce-li *si* člověk *úspěšně přát*, musí se spojit s tím novým, jinak to není schopn vnímat. Držíme-li něco dostatečně dlouho ve svém vědomí, pak je to skutečně nuceno zhmotnit se ve vnějším světě. Nicméně naše vědomí není bohužel jedinou instancí, která pravidelně vysílá energii. Máme v sobě ještě jednu velmi tvrdošijnou část, která také neustále vyslovuje přání, a proto bychom se měli zabývat následující otázkou:

Co člověk drží soustavně a stále znovu ve svém podvědomí ?

Čím člověk filtruje nevědomá přání ? Existuje v nás vnitřní blok ?

Utkvělé myšlenky

Jestliže se naše přání neplní, existuje zpravidla nějaké jiné přání, které je silnější než to první. Toto druhé přání pak zcela jistě pracuje proti prvnímu přání, a sice trvaleji a se značně větší přesvědčivostí.

Jak to obvykle vypadá, když si něco přejeme ? Pozoruje-li člověk někdy svoje praktiky přání důkladněji, zjistí, že se svým přáním zaobírá asi tak deset minut denně. Posiluje ho, postaví si ho možná také před svůj vnitřní zrak a vizualizuje si ho, ale pak se opět vrací k běžnému každodennímu životu. Ovšem těch zbývajících třicet hodin a padesát minut nevěří, že to funguje, považuje to vše jen za humbuk a splnění svých přání si vlastně

stejně nezaslouží. Je přece vždycky tím, kdo prohrává. Štěstí mají vždy ti druzí. Které z těchto dvou přání má větší sílu ? Které je dlouhodobější a mocnější ?

Myšlenky ve vědomí a přesvědčení v podvědomí se často diametrálně liší, nebo jsou dokonce protikladné. Přestože je splnění přání na dosah ruky, nevíme si s tímto darem rady a naše šance zůstane nevyužita.

Pak to vypadá tak, že si člověk něco intenzivně přeje, ale vnitřně není vůbec připraven toto přání přijmout. Naše touha má určitý směr, ale ve skutečnosti nejsme ani zdaleka schopni plnit novou roli.

Alespoň u mne to tak bylo.

O několik let dříve před mým osobním rozvojem

Již před dvaceti lety jsem v sobě choval hlubokou touhu psát. Ale co ? Kdo se bude zajímat o to, co já chci sdělit ? Nevěděl jsem tedy přesně, o čem bych měl psát a také pro koho. Ale přál jsem si to. Jasně a přesně. Chtěl jsem, aby mi vyšla kniha, poděkoval jsem a důvěřoval.

Po několika týdnech jsem stál pozdě v noci u baru na jedné diskotéce v Berlíně. Zčistajasna se ke mně otočil nějaký muž a oslovil mne: „Vy budete psát, budete psát pro mě.“ Nechápal jsem, co ode mne chce, a jen jsem se smál. Jeho to ale nevyvedlo z míry. „Něco prostě napíšete, cokoliv, co psát chcete, a já to vydám.“ Podal mi svou vizitku. Byl to skutečně nakladatel, dokonce jednoho z největších nakladatelství. „Ale vždyť nevíte, jestli vůbec umím psát,“ odpověděl jsem mu. „Nebo jestli vůbec psát chci.“ „Myslíte, že bych vás jinak oslovil ?“ zeptal se mne s úsměvem. „Vy něco napíšete, něco, co zasáhne velmi hluboko. Až budete hotov, zavolejte mi.“ Byl jsem

v šoku. Moje přání se splnilo. Nenapsal jsem ještě ani řádek a už jsem měl vydavatele. Nebyl jsem na to ale ještě vůbec připraven a ze strachu, že nebudu uznán, jsem samozřejmě nezavolal. A nenapsal jsem ani jediný řádek. Místo toho jsem se strašně pohádal se svou přítelkyní, která se rozplakala, protože já jsem dosáhl svého určení, zatímco ona ještě ne. Celé týdny mě zahrnovala svou závistí a žárlivostí a já se utápěl ve své méněcennosti. Nedokázal jsem prostě nic napsat.

Splněním svého přání jsem si přivodil pouze nepříjemnosti. Místo toho, abych se chopil své příležitosti, jsem se schoval tam, kde jsem měl úspěch - na jeviště, a odříkával jsem texty jiných autorů. Zároveň jsem zažíval ten zdrcující pocit, že jsem v pravou chvíli neuchopil svou velkou šanci. Připadal jsem si jako neschopný člověk a to vše jen proto, že jsem si přál něco, na co jsem ještě vůbec nebyl připraven.

Moje přání se splnilo, ale já se nemohl chopit nabízené šance, protože v mém nitru panovalo zcela odlišné přesvědčení: „Neumím psát. To, co napíšu, nikoho nezajímá, akorát se tím zesměšním. Jsem jenom mluvka a šarlatán. Když se opravdu projeví, ukáže se, že nic neumím.“

Svět vzniká prostřednictvím síly myšlenek. Stále znovu a znovu, ve dne i v noci.

Staneme se tím, co si o sobě myslíme.

Musíme tedy jen prověřit, co si myslíme. Jaké myšlenkové programy skutečně probíhají v naší hlavě a mohou za to, že je náš život utvářen tak, jak to právě prožíváme? Ne vždy je vystopování všech vlastních programů jednoduché, protože mnoho z nich probíhá zcela nevědomě.

Jaké jsou to programy? Nejsnadněji je poznáme podle svých postojů a názorů na život. Nejmocnější programy pracují prostřednictvím naší víry. Jaké programy v ní máme?

Rozpoznání myšlenkových modelů



Od dětství vytlačujeme ze svého života různé věci. Přejímáme představy svých rodičů a prarodičů, sourozenců a učitelů. Vyrůstáme do jejich světa. Všechno, co jsme se od nich naučili, to, jak se k nám chovali, co nám říkali, a samozřejmě také to, jak se chovali sami k sobě a k ostatním lidem, ovšem rovněž to, jak řešili problémy, jak se projevovali v partnerském vztahu, jak se stavěli na odpor světu, to vše nás silně zformovalo. Převzali jsme jejich myšlenkové modely, aniž bychom se ptali na jejich pozadí nebo zkoumali jejich upřímnost a pravdivost. Od té doby své vnímání omezujeme na věci, v něž věříme. A protože jen to, co vnímáme, je pro nás skutečné, cítíme se ve své víře posílení. To, v co věřím, se uskutečňuje. K tomu, v co nevěřím, nemůže v mém životě dojít. Bohužel je skutečností, že se sami svou vírou oddělujeme od plnosti života.

Dogmata jsou povely.

Žijeme v koloběhu stále se opakujících událostí, neboť je bez přestání vytváříme svým omezeným myšlením. Svůj svět si vytváříme podle své víry, cítíme se v ní utvrzovaní a ještě intenzivněji orientujeme své myšlenky tímto směrem. To, v co věříme, se pro nás stává skutečností. Můžeme ale myslet zcela odlišně a pak se v našem životě budou dít i jiné věci. Nicméně není vždy jednoduché své myšlení změnit. Mnoho našich utkvělých myšlenek je v nás zaryto tak hluboko, že nám dělá potíže se jich zbavit nebo je změnit. A většinou je ještě těžší je vůbec rozpoznat. Existuje k tomu však jedna velmi dobrá pomůcka.

Než budete číst dál, zakřížkujte ty z následujících vět, které by mohly pocházet i od vás. Které výroky jsou i vašimi výroky ? Které věci jste převzali od svých rodičů, sourozenců, učitelů, přátel nebo z televize ?

K ničemu se nehodím.

Na to nemám nárok.

Nikdy nebudu šťastný.

Kdo by mne mohl mít rád ?

Já to nedokážu.
Ostatní jsou lepší než já.
Bůh neexistuje.
Sex je špatný.
Láska je vždy zneužita.
Skutečná láska neexistuje.
Ten, kdo miluje, bude podveden.
Nikdy nemám peníze.
Jiní jsou v posteli lepší než já.
Nevěřím, že z toho něco bude.
Nikdy to neudělám správně.
Lásku si musí člověk zasloužit.
Nestojím za nic.
Copak mohu něco změnit ?
Lepší je ustoupit než se hádat.
Zase prohrají.
Takového, jaký jsem, mě nikdo nemůže mít rád.
Já přece nikdy nedostanu to, co chci.
Když ukážu, jaký ve skutečnosti jsem, všichni mne opustí.
Měl bych se stydět.
Všechno by bylo dobré, kdyby...
Když jde o peníze, končí přátelství.
Vlastně...
Neměl bych...
Je to moje vina.

Nikdo mě neposlouchá.
Nerozumím ženám.
Nerozumím mužům.
Nikdo se o mne nestará.
Nikdy nedostanu to, co chci.
Neumím tančit.
Neumím počítat.
Dělám všechno špatně.
Jiní zažívají lepší sex než já.
Nemohu muže nikdy skutečně uspokojit.
Nedokážu ženu skutečně uspokojit.
Nikam to nedotáhnu.
Mám pořád smůlu.
O sexu se nemluví.
Sám sebe neustále obelhávám.
Už nikomu nevěřím.
Už nemůžu věřit ani sám sobě.
Masturbace je neslušná.
Život je těžký.
Práce je velmi náročná.
K penězům se člověk dopravuje, jen když hodně pracuje.
Peníze kazí člověka.
Nic si nepamatují.
Myslí mi to moc pomalu.
Nemám co říct.

*Nikdy nebudu vážený.
Mne nemůže nikdo milovat.
Nedokážu žít bez partnera.
Kdo nic nedělá, zrezaví.
Nedokážu se uvolnit.
Nic neodpovídá mým očekáváním.
Láska činí člověka zranitelným.
Láska je pomíjivá.
Musím se ke všemu dopracovat.
Jsem pořád jenom využívaný.
Pro krásu musí člověk trpět.
Samochvála smrdí.
To nedokážu.
On si mne nezasloužil.
Musím nejprve odčinit své viny.
To jsem si vůbec nezasloužil.
Bez práce nejsou koláče.
Takové věci si nesmím přát.
Jsem ošklivý a nicotný
Celý svět je proti mně.
V životě neexistují zázraky.
Moje práce za nic nestojí.
Nikdy to nestačí.
Nestačím na to.
Nikdo mne nemiluje.*

A k tomu ještě vlastní definice ve formě „já jsem“. (Definice mimochodem znamená doslova „omezení“ a vlastní definice tedy znamená, že si stanovím hranice a zbytku reality se uzavřu.)

Jsem osamělý.

Nejsem důležitý.

Jsem hloupý.

Jsem bezmocný.

Jsem bezcenný.

Jsem zbytečný.

Jsem všem jenom na obtíž.

Pro tento svět jsem příliš ušlechtilý.

Jsem vinen.

Jsem špatný.

Jsem bojácný.

Jsem nemuzikální.

Jsem líný.

Jsem nemocný

Jsem příliš tlustý.

Jsem příliš hubený.

Jsem příliš malý.

Nejsem dost chytrý.

Jsem špatný člověk.

Jsem nesmělý.

Jsem příliš vážný.

Nedokážu být vážný.



Jsem rád bez partnera.
Nejsem erotický.
Jsem konzervativní.
Jsem přízemní.
Jsem povrchní.
Jsem sexuálně příliš náruživý.
Nejsem sexy.
Nejsem výmluvný.
Jsem impotentní.
Jsem frigidní.
Jsem perverzní.
Nejsem normální.
Lehce se nechám svést.
Jsem slaboch.
Jsem bez fantazie.
Jsem domýšlivý.
Jsem tvrdý, ale oprávněně.
Jsem neustále roztržitý.
Jsem jiný než ostatní.
Nejsem vtipný.
Nejsem hovorný.
Jsem ubožák.
Jsem příliš starý.
Nejsem hoden lásky.
Jsem sobecký.

Nejsem dost důležitý.

Jsem pořád tak unavený.

Jsem nešikovný.

Nejsem hezký.

Jsem pořád nemocný.

Jsem nešťastný.

Které z těchto myšlenkových modelů se týkají i vás ?

Se kterými se identifikujete ?

Které se vám zaryly až do morku kostí, takže se staly vaší skutečností ?

Zcela jistě jste zadrželi několik výroků. Teď tedy víte, jaká přání neustále nevědomě vysíláte. S těmito nevědomými přáními často brzdíme nebo převracíme v opak svá přání vědomá.

Utkvělá myšlenky jsou neuvěřitelně silná přání.

Jsou totiž vyslovovány nebo myšleny s velkou vytrvalostí.

Jestliže člověk věří, že si lásku musí zasloužit, pak to neustále vysílá do okolí a neustále se mu to také vrací. Věří-li, že k penězům se dostane jen pomocí neustálé práce, budou se jeho prožitky ubírat tímto směrem.

Z této směsi různých utkvělých myšlenek vytváříme svou osobnost.

Vše, co se nachází za hranicí našich utkvělých představ, nevědomě potíráme.

Chceme-li nyní myslet nově, mít zcela protichůdná přání a představy a vysílat je do světa, nemusíme si hned stotisíckrát myslet něco nového, aby se to staré vytratilo. Ne, Universum reaguje rychleji, než

si myslíme. Přesto to ovšem za určitých podmínek potřebuje určitý čas, abychom svým novým větám sami věřili a nevysílali zároveň s přáním i velkou porci pochyb. Tím by náš „referent“ dostal pěknou směsici přání a kterým by dal přednost? Samozřejmě těm, která mají za sebou delší historii. Kterýkoliv referent z našeho světa by jednal podobně. Podíval by se do starých složek a rozhodl tak, aby to odpovídalo našim zvyklostem.

Mnoho přání je formulováno z vědomí nedostatku.

Jestliže moje přání zní například: „Jsem hezký“, ničemu to nepomůže, když tomu sám nevěřím. Uskutečňujeme-li své přání vědomě deset minut denně a zbývajících třicet hodin padesát minut jsme přesvědčeni o jeho opaku, které přání se nakonec vyplní?

Odstranění myšlenkových modelů

Jak můžeme odstranit staré utkvělé představy? Odstraníme je tím, že rozpoznáme, kam vlastně patří a kdy a proč vznikly. Nejlepší je si všechny zatržené věty napsat na zvláštní list papíru a přemýšlet, odkud se v nás tyto představy vzaly. Kdy a kde vznikly? Které události k nim vedly? Které osoby tyto věty neustále používaly? Které osoby měly tyto představy samy o sobě? A kdo nás znovu a znovu utvrzoval v tom, že určité vlastnosti nebo chování máme? Dostaneme-li se opět tam, kde tyto utkvělé představy vznikly, vrátíme-li se na jejich počátek, objevíme pravdu.

Nyní se klidně a uvolněně posaďte a vyberte si jednu ze zaškrtnutých vět. Zavřete oči a znovu a znovu si pokládejte otázku: „Kde to vše začalo?“ A budete překvapeni, jaké už dlouho zapomenuté obrazy vyjdou opět na světlo. Události, které jsou zdánlivě dávno za námi, ale ještě dnes formují naše představy.

A najednou zjistíme, že mnoho našich představ k nám vůbec nepatří, ale že pocházejí třeba od našeho otce nebo od naší matky. Možná to jsou věty, které jsme od nich neustále slýchávali a jednou jsme

je přijali za své, začali jsme se s nimi identifikovat a od dětství si tyto falešné představy nosíme stále v sobě.

Začneme-li nyní rozpoznávat, že jsou to jen převzatá přesvědčení a nikoliv jediná platná pravda, změní se náš postoj k nám samotným. Budeme na sebe pohlížet jinýma očima a nebudeme si už tak jistí tím, o čem jsme byli doposud pevně přesvědčeni. A to je dobře, neboť to ubírá na síle našim negativním pokynům, které vysíláme do Universa.

Cílem cvičení je negativní myšlenky oslabit a pozitivní myšlenky posílit. To jde plynule ruku v ruce. Prostor se vyprazdňuje a naplňuje novými věcmi. A proto chceme paralelně s naší „brzdící akcí“ začít pracovat i na svých pozitivních přáních. Zázraky se dějí pomocí pozitivních myšlenek, v něž věříme.

Připomeňme si, že:

Hmota vzniká z energie a je nasměrovanou energií formována.

Všechno, co si myslíme, se materializuje.

Energii je jedno, co si přejeme. Pracuje tak, jak to od ní očekáváme, ať už v náš prospěch, nebo proti nám.

Svémi myšlenkami sami sebe omezujeme.

Omezujeme se sami svou vírou.

Omezujeme sami sebe negativními myšlenkami.

Zažíváme pořád jen to, v co věříme.

Všechno je možné, pokud to za možné považujeme.

Vezměme si ku příkladu přání větší atraktivity. Jak začneme přesvědčovat sami sebe, že jsme hezcí ?



Cvičení ke kráse

Zvolme si nějakou klidnou chvíli, vypneme telefon a ve svém bytě vyhledejme místo, kde nebudeme nějakou dobu rušeni. Příjemné by bylo tlumené světlo a hlavně potřebujeme velké zrcadlo. Třeba z chodby nebo koupelny.

Pak se před toto velké zrcadlo posadíme, nejlépe zcela nazí. Co se pak běžně stane ? Okamžitě vidíme své tělesné chyby. Tělo je příliš silné, měkké, staré, bílé, vrásčité, neforemné. Zpravidla okamžitě se soustředíme jen na svou celulitidu, na důlky a záhyby, problémy s kůží. Když nám někdo řekne, že jsme hezcí, vehementně se tomu bráníme a rychle a nápadně ochotně poukážeme na místa, v nichž s naším tělem není něco v pořádku. To je udivující ! My všichni chceme být hezcí, ale když na nás někdo něco hezkého vidí, okamžitě ho přesvědčujeme o opaku a zcela bez ostychu poukazujeme na své nedostatky, které bychom nejraději skryli. Tímto způsobem o své ošklivosti přesvědčujeme pochopitelně nejenom svůj protějšek, ale také sami sebe, a to neustále.

My sami jsme svými největšími kritiky !

Povolíme ve svém přesvědčování teprve tehdy, až ten druhý „svůj omyl“ uzná. Já přece nejsem hezký ! Po úspěšné přesvědčovací práci obvykle upadneme do hlubokého zármutku. Nebýt hezký je totiž nepříjemné. A přesto o tom sebe a druhé dennodenně přesvědčujeme.

Ted'ale zpět k našemu zrcadlu, před nímž sedíme. Dnes to chceme udělat jinak. Dnes se budeme pozorovat úplně klidně a uvolněně, aniž bychom se posuzovali. Pozorujeme svůj dech, svou kůži, své klouby. Cítíme srdečnost a intimitu této chvíle. Toto je naše tělo, které pro nás dělá tolik práce ! Každý den, každou minutu je nám k dispozici. Nikdy nás neopouští, ať už ho jakkoliv využíváme nebo týráme. Ať už ho jakkoliv pomlouváme, zostuzujeme nebo přehlízíme. Naše tělo je úžasné. Bez něj bychom nemohli zažívat všechny ty nádherné věci.

Na pár minut věnujeme veškerou svou úctu svému tělu za jeho neúnavnou službu. Pociťujeme vůči svému tělu vděčnost.

Po chvíli nasměřujeme svou pozornost na to, co se nám na našem těle líbí. Mohou to být vlasy, ústa, ramena, prsty, palec u nohy, prsa nebo zadek. I když je to třeba „jen“ náš pupík. Na tato místa se soustředíme, zatímco konstatujeme: „Jsem připraven a ochoten připustit, aby se mé přání krásy splnilo. Dokážu tento zázrak vpustit do svého života. Vím, že ty negativní myšlenky ke mně nepatří a každým dnem slábnou. Miluji své tělo a pozoruji ho s obdivem. Jsem hezký a žádoucí. A zasloužím si takový být.“

Budeme-li si to opakovat několik večerů po sobě, budeme-li dostatečně dlouhou dobu zacházet se svým tělem s úctou, tak budeme na svém těle objevovat stále více míst, která se nám budou líbit. Každým dnem budeme mít ze sebe lepší a lepší pocit. Naše tělo je krásné a úžasné. Prokazuje nám obrovskou službu a je nyní, když si ho vážíme a oceňujeme ho, každým dnem krásnější. Ne, že by se naše tělo okamžitě proměnilo a stalo se krásným (jako kdyby existovalo nějaké ošklivé tělo), ale změnilo se naše vnímání obrazu sebe sama. Nepoužíváme nepřirozená měřítka a neříkáme, že moje tělo bude krásné teprve tehdy, bude-li vypadat jako tělo Claudie Schiffer nebo Brada Pitta. Vidíme krásu svého těla už *nyní*. A vnitřní краса přitahuje krásu vnější, takže naše tělo opravdu zkrásní a zesílí své vyzařování.

Vysíláme-li nyní své přání „jsem hezký“, je náš tajný odpor už mnohem slabší a přání se může začít postupně projevat.

Připouštím si krásu.

Stále více se posouváme na frekvenci krásy. Vysíláme tuto energii a zároveň zvyšujeme frekvenci vysílání. Zákon zachování energie a zákon rezonance pracují v náš prospěch. Možná se již brzy někdo pozastaví nad tím, jak dobře vypadáme, a řekne nám to. My se už ale nedopustíme obvyklé chyby a nebudeme svůj protějšek přesvědčovat o opaku. „Jsem krásný a každým dnem budu krásnější.“

Nemožné? Ne, nic není nemožné. Uvedu ještě jeden příklad toho, že nic není nemožné, pokud to za nemožné nepovažujeme. Někdy

prostě musíme všem vysvětlovat, proč to nejde a nemůže jít. Mnohdy už předem hledáme právě důvody pro svůj neúspěch.

A přitom jsou některá přání plněna okamžitě. Nesmíme zapomínat, že svůj život utváříme svými vědomými i nevědomými myšlenkovými modely.

Nemožné je okamžitě vyřízeno

Když jsme v Mnichově dokončovali náš film „A to je teprve začátek“, cítili jsme se tam natolik dobře, že jsme se tam chtěli stůj co stůj vrátit. Bylo tam příjemné klima, milí a přátelští lidé a byli tam všichni naši přátelé. Mnichov byl prostě naším domovem.

Ale okamžitě se objevily tisíce utkvělých představ, proč to zcela jistě nepůjde.

Návrat do našeho domova nebude vůbec jednoduchý, neboť Julie, naše dcera, navštěvuje v Bonnu mezinárodní školu.

Zařadit ji do nějaké školy v Mnichově by bylo určitě nemožné, protože všechny anglicky vyučující školy jsou zcela přeplněny.

Čekací listiny jsou plné na léta dopředu.

Samozřejmě bychom si to mohli přát, ale z pohledu reálnosti by naše přání potřebovalo určitý čas a do letních prázdnin zbývají jen dva školní dny.

Pravděpodobně už ve školách vůbec nikdo není.

Seznamy žáků jednotlivých tříd už jsou určitě dávno sepsány a rozděleny.

Není ani jedno volné místo. Ani pro nás, ani pro nikoho jiného na tomto světě.

* Tento rok už se to prostě nestihne, i kdybychom si to sebe víc přáli. Možná to nepůjde ještě ani příští rok.

Ale pak jsme si přece jen uvědomili, že jsme se zase jednou nechali chytit do léčky vlastních negativních utkvělých představ a začínali si tak sami utvářet svůj neúspěch. Okamžitě jsme přehodili výhybku a začali jsme si to přát. V každém případě se pro nás úspěšné přání stalo přirozenou věcí, ovšem jít si za svým přáním se nám nezdálo příliš realistické. Proč ne ?

Zadními dveřmi se znovu vetřel rozum a jeho pochybnosti.

Proč jednoduše nedovolíme, abychom to dostali ? A kupodivu, jakmile jsme přání formulovali a vyslali, cítil jsem neustálé nutkání zavolat do jedné z nejlepších mezinárodních škol. Michaela se jen usmívala. Samozřejmě to je nesmysl, říkal můj rozum, splnění našeho přání je naprosto nemožné. Evidentně to nebude fungovat. Ale po vyslání přání dokáže Michaela velmi dobře naslouchat jemným energiím. Sotva dvě minuty nato převedla můj impuls v čin a zavolala vedení oné školy.

A neuvěřitelný zázrak se začal formovat. Ve škole jí totiž řekli, že ve druhé třídě mají ještě jedno volné místo, protože nějaké dítě právě odřeklo. Máme se nazítří - což byl poslední školní den - ve škole zastavit. Mimochodem nám nedávali valnou naději, protože normálně je u nich zapotřebí zdlouhavé přijímací řízení. Příštího dne jsme tedy udiveně seděli v kanceláři ředitelky školy. Když jsme přicházeli, vycházel z ní plačící rodičovský pár - jejich dítě místo nezískalo a museli se kvůli tomu odstěhovat zpět do Anglie.

Víceméně nám bylo jasné, i přes vřelost ředitelky, že i nás nakonec odmítnou jako tisíce jiných zájemců každý rok. Na druhé straně jsme si to ale přece přáli a naše přání nás zavedlo až sem, do kanceláře ředitelky, která může ještě jako zázrakem přidělit jedno volné místo, jediné v celé škole, a právě do druhého ročníku, do něhož měla nastoupit naše Julie.

Ředitelka s Julií dlouze hovořila, nechala ji udělat několik testů, vedla s ní důkladný pohovor v angličtině a potom asi po hodině se zázrak stal skutečností. Ředitelka souhlasně přikývla a zapsala Julii do seznamu nových žáků.

Bylo-li něco opravdu nemožného, tak to bylo získat během jednoho dne místo v této škole. Ještě léta po této události nám nepochopitelnost tohoto zázraku potvrzovali mnozí rodiče.

5. PRAVIDLO

Důvěra namísto pochybností

Pochybnost je další forma utkvělé myšlenky, která negativně působí na přání. Pokud si člověk chce *úspěšně přát*, je velice důležité, aby svým pochybnostem neposkytoval živnou půdu, neboť neznamení nic jiného, než že ve splnění svých přání nevěříme.

**Kdo tvrdí, že nevěří, ve skutečnosti stejně věří
-věří v opak svého přání.**

Vždy v něco věříme, i když třeba jen v to, že *úspěšné přání* nefunguje. Kupodivu jsme ve svých pochybnostech pokaždé úspěšnější a pochybujeme intenzivněji, než věříme, a zahrazujeme si tak sami sobě cestu. Svou skepsí přitáhne člověk svá sotva odeslaná přání zpět k sobě. Často si už s vyslovením přání člověk řekne nebo alespoň pomyslí: „Stejně to nepracuje," nebo: „V mém životě to nepracuje." A co se stane pak ? I toto vyslané přání je přesně do puntíku vyplněno.

Pochyby jsou rovněž zcela nepochybným přáním

Rozhodne-li se člověk omezovat sám sebe, pak také toto omezení zakusí.

Ustrašenými myšlenkami člověk své přání brzdí. Za myšlenkou „Co budu jenom dělat, když to neklapne?“ se také v podstatě skrývají pochybnosti. Kdyby byl člověk přesvědčen, že se jeho přání splní, nemusel by si už dělat žádné starosti. Obavy člověku ukazují, že se spíše přiklání k pochybnostem než k víře ve splnění. Mnoho lidí potom prohlašuje: „Já jsem si to tak přál, ale nikdy se to nesplnilo. Já to ale hned věděl.“ Ale co hned věděli? Takoví lidé s jistotou věděli, že u nich úspěšné přání nefunguje. Toto vědění vyslali zároveň s přáním a tím mu vzali veškerou energii. Vědomě formulované přání je obvykle překryto neúmyslně vyslanou pochybností. Jak *je přání ve skutečnosti úspěšné*, vidíme na tom, s jakou houževnatostí vstupují do našeho života negativní přání, tedy překážky.

Úspěšní jsme vždy. Ale většinou ve vytváření svého neúspěchu.

Žádné pozitivní myšlení, žádná mantra tohoto světa nepomůže, jestliže ve svém nejhlubším

nitru stále myslíme na nedostatek a omezení, protože pochybování je náš vžitý zvyk. Je to hluboce zakořeněná víra, která se také uskutečňuje.

Kdo nevěří v úspěch, nikdy úspěch mít nemůže.

Východisko

Co se dá dělat s pochybnostmi, s tím tichým hlasem, který neustále říká, že si to člověk nezaslouží a že to tak jako tak nefunguje? Jak člověk dokáže tomuto hlasu nenaslouchat nebo na něj nemyslet?

Je to stejné jako s čokoládou, na kterou člověk nemá myslet, když chce zhubnout. Člověk se potom pokouší zcela vědomě na čokoládu nemyslet a tím spíše na ni myslí. Na něco nemyslet totiž nejde, protože pokusem na to nemyslet, na to člověk musí myslet o to víc. Vyhněte se proto této mylné strategii, protože „vymyslíte“ jen více nechtěných myšlenek.

Nejlepší je myšlenky připustit a neposuzovat. Jsou zde, pronikají na povrch, chvíli budí naši pozornost - jsou to přece jen myšlenky, kterým nevěnujeme žádnou sílu a nepřikládáme žádný význam - a bez komentáře jsou zase opuštěny a poslány dále. Přicházejí nové myšlenky, některé se týkají aktuálního dění, jiné vycházejí z minulosti. Jsou to pouze myšlenky, na nichž není nic špatného. Teprve když se kvůli nim zlobíme, začínají nás rušit. Teprve když se je snažíme eliminovat, získávají na síle, poněvadž zvláště přesvědčení „já to nedokážu" nebo „moje myšlenky mne pořád ruší a brání splnění mých přání" vytváří takový scénář.

Myšlenky připustit a neposuzovat je tedy jediná cesta. Myšlenky přicházejí a odcházejí a *úspěšné přání* nenarušují. Člověk svým přáním věří a rušící myšlenky nemají žádnou sílu, neboť jim člověk žádnou sílu nepřisuzuje. Můžeme pokročit ještě o krok dál a napražené kopí, které nás ohrožuje, otočit.

Proč pochybovat stále jen o tom dobrém ? Proč někdy nezpochybnit to špatné ?

Můžeme přece pochybovat o tom, zda negativní myšlenky skutečně ovlivňují naši pravdu. Těmito pochybnostmi můžeme zbrzdit i neustálé projevy překážejících utkvělých představ.

Ze svých vlastních zkušeností dobře vím, jak snadno člověk podlehne vlastním negativním pochybnostem, zvláště když se zvyšuje tlak na člověka.

Jak jsme hledali ideální dům

Když jsme se chtěli přestěhovat z Bonnu do Mnichova, měli jsme k dispozici jen mou tamní malou kancelář. Michaela měla velmi prosluněnou mysl a chtěla bezpodmínečně najít nějaké krásné místo k bydlení někde v blízkosti kanceláře, abych se každý den nemusel probíjovat hustým provozem. Zašla přitom ještě o krok dále, protože byla přesvědčena, že něco pěkného najdeme v okruhu maximálně tří minut pěší chůze. Já o tom byl také přesvědčen, takže bylo naše přání už předáno dál.

Ale ať jsme se ptali kdekoliv, namísto odpovědi se nám dostávalo jen udiveného kroucení hlavou. Příslušní realitní makléři nám dali rovnou na srozuměnou, že v horizontu jednoho roku určitě nic nenajdeme, každopádně nic v nejbližším okolí. Mají v evidenci čekatele, kteří jsou nuceni bydlet v hotelu, protože momentální nabídka je prostě nulová. Ani na naše inzeráty v novinách nikdo neodpovídal. Čím intenzivněji jsme hledali, tím nemožnější se splnění našeho přání zdálo.

Čtyři týdny před plánovaným stěhováním firma, u níž jsme si stěhování objednali, lehce znervózněla - chtěli totiž konečně vědět, kam budou všechn ten nábytek převážet. Já mimochodem také.

Potřebovali zařídit potřebná povolení k parkování a včas postavit značky se zákazem zastavení. Ale požadovaný dům stále nebyl v dohledu. Naopak. Bylo jasné, že ztroskotáme, tentokrát jsme toho po svém štěstí chtěli příliš mnoho. A tehdy se do práce pustily pochybnosti. Zvažoval jsem, zda bychom si neměli pro jistotu pronajmout nějaké skladové prostory, aby bylo kam uložit nábytek. Byl jsem přesvědčen, že tentokrát to nevyjde. Nicméně Michaela zůstala ve své víře neoblomná. „Ten dům se objeví, přece jsme si ho přáli, tak proč o tom pochybovat.“ Samozřejmě, že měla pravdu. Situace ale zcela přirozeně začínala být dost vážná. Co když má vesmír jiné pojetí času než my? Anebo má Universum právě teď k vyřizování neuvěřitelné množství jiných důležitých přání a naše přání zpracuje až po požadovaném termínu dodání? Možná je náš referent zaneprázdněn zcela jinými záležitostmi, podstatně důležitějšími, než je naše malicherné přání najít dům v absolutní blízkosti mé kanceláře. A co mám říct stěhovákům? „Zaslali jsme Universu přání a o jeho splnění nelze pochybovat?“ To by nás nejspíš považovali za pěkné blázny. Upřímně řečeno, chvílemi jsem považoval i Michaelu za..., no, řekněme hodně tvrdohlavou. Naše manželství bylo ale důležitější než stále rostoucí nebezpečí, že zůstaneme s nábytkem na ulici. Vlastně mi ta představa, jak sedíme na pohovce mezi zaparkovanými auty a popijíme kávu, přišla docela zábavná. Ale co když začne pršet? Každým dnem jsem byl nervóznější, hlavně proto, že Michaela odvolala všechny realitní makléře, kteří na rozdíl od ní rozhodně nevěřili v úspěch. Proč by se měla obklopotvat jejich energií, která pracuje proti našemu přání,

říkala. Takže jsme krátce před termínem stěhování ještě stále neměli žádný dům a ani ho pro nás už nikdo nehledal.

Doposud jsem byl v *úspěšném přání* vždy velmi dobrý, ale nyní se skutečně objevily hranice možností. Ovšem v žádném případě pro Michaelu. Ženy jsou tak strašně iracionální! Zdá se, že každá rozumná myšlenka je jim cizí. Ale termín se neustále blížil a v určitém okamžiku se bude muset podívat pravdě do očí i Michaela. A drsná pravda je tak zřejmá, tentokrát se prostě včasná dodávka nezdařila a náš nábytek skončí na ulici.

Ovšem Michaela se k mému údivu této pravdě do očí podívat nechtěla. Pro ni neexistoval žádný důvod k pochybnostem. Naopak mne ještě dokázala přesvědčit, abych svým pochybnostem už nedával žádný prostor a vytrval v důvěře, že naše přání bude splněno.

A pak se skutečně stal zázrak. Začal zcela nenápadně v jedné lékárně, jejíž majitelka nás poznala. Před mnoha lety nám totiž prodala těhotenský test a za dvě hodiny nato ještě jeden, protože výsledek prvního nebyl jednoznačný a já jsem Michaelu svou nejistotou vynervoval tak, že nakonec požádala o radu lékárnici: Byla barva testovací proužku červená, nebo modrá? Milá dáma si na vše přesně pamatovala, dali jsme se do hovoru a najednou nám říká, že její dobří známí se budou stěhovat a chtějí svůj dům pronajmout a že je to hned za rohem.

Neuběhlo ani deset minut a už jsme tam volali a domluvili si na další den schůzku. Nicméně jsme to tak dlouho nevydrželi a ještě téhož odpoledne jsme se nenápadně procházeli kolem domu sem a tam a prohlíželi si ho alespoň zvenku. Líbil se nám, byl to „náš“ dům. Vnímali jsme ho jako svůj dům, ale druhý den se měly konat oficiální schůzky ještě s dalšími zájemci. Proč bychom měli dům dostat zrovna my? „Třeba proto, že jsme si ho přáli a právě nám je posílán,“ prohlásila s úsměvem a svou nezlomnou vírou Michaela.

A pak se stal další zázrak či došla druhá část dodávky.

Když jsme se pomalu začali od domu vzdalovat, přišla k němu starší dáma a chtěla otevřít branku do zahrady, ale nešlo jí to. Už jsme sice byli dost daleko, ale ona na nás zavolala a prosila nás o pomoc.

Otevřeli jsme jí nejenom zahradní branku, ale i dveře do domu, a když jsme jí řekli, že jsme mezi zájemci, kteří by si chtěli další den dům prohlédnout, pozvala nás dál, abychom to udělali hned. Díky tomu se nám dostalo zcela soukromé exkurze „naším“ domem. Byl přesně takový, jaký jsme hledali. V duchu už jsme viděli, kam bychom mohli postavit ten který kus nábytku. Ale ještě to zdaleka nebylo tak daleko. Dáma nechtěla dělat žádné rozhodnutí předem, ale byli jsme jí sympatičtí, takže chtěla zatelefonovat svému synovi, který se měl o vše postarat. Druhého dne jsme ještě dříve, než přišli další zájemci, poznali celou rodinu. Bylo to nádherné odpoledne a všem bylo jasné, že bychom ten dům měli dostat my. A přestože ostatní zájemci následně nabídli více peněz a větší jistotu stálých příjmů než my, brzy jsme drželi v rukou nájemní smlouvu.

Zázrak ? Náhoda ? Nebo splnění našeho přání ? Mělo to ale i jednu velkou nevýhodu. Dům byl k dispozici až za tři měsíce, a tak byl všude ještě nábytek a pronajímatel neměl možnost opustit dům dříve.

To ale nebyl sám o sobě velký problém. Dovolili nám nastěhovat si náš nábytek do domu okamžitě a nějakou, ale jen velmi krátkou dobu, jsme přespávali u mě v kanceláři, protože se majitelé přece jenom odstěhovali dříve, než počítali. Takže jsme se stěhovali do našeho nádherného domu podle našeho včas splněného přání.

A bylo to ještě lepší, než jsme očekávali. Nejenže náš dům odpovídal přesně našim představám a moje kancelář od něj byla vzdálena jen pár minut chůze, ale majitelé domu nám navíc udělali radost svou lidskostí a také jsme měli obrovské štěstí na sousedy.

Michaela tedy měla pravdu. Dodáno je vždy. Proč o tom pochybovat ?

Pochyby jsou něco jako zrušení objednávky.

Pochybnost je něco jako protipřání. Člověk svou objednávku stornuje. Pochybnost vysílá do vesmíru informaci, že z toho nic nebude, a přání potom zcela jednoduše zní: „Nepodaří se to.“ A Universum nám potom dodá potvrzení naší představy, že z toho přece jen nic nebude.

To by byla jistojistě i moje zkušenost, kdyby Michaela tak tvrdošíjně netrvala na svém.

Mlčenlivost

Dalším velmi důležitým bodem pro úspěch přání je nemluvit o tom. S nikým o svém přání nehovořte, dokud se nesplní. Jednak přání ztrácí kvůli neustálému „omílání“ svou energii, jednak okamžitě k našemu plánu přivoláváme protivníky, závistivce a pochybovače a dáváme tak prostor jejich přesvědčení a víře.

Hovorem své přání oslabujeme.

Proč tomu tak je ?

Všechny opravdu velké myšlenky vznikají v mlčenlivosti. Každá idea je na počátku jen impulzem, myšlenkou, která pokud není podchycena, znovu zmizí. Nejprve je to jen neurčitá představa, která se pomalu stále více konkretizuje, až nakonec po určitém čase existuje v představách jasný obraz výrobku nebo objektu. Teprve když je vlastní představa upevněna, povstávají z ní velké vize a konkrétní plány a člověk s ní vychází navenek, aby o svém projektu přesvědčil ostatní, aby v nich probudil euforii, aby je zapřísahal. Pokud by to člověk udělal příliš brzy, nebyl by sám ještě dostatečně pevný a možná by v tomto stadiu stačilo jen pár odmítavých slov, aby člověk svůj projekt vzdal. Jestliže jsme si ale svou myšlenkou a plány zcela jistí, tak se už konkretizovaly do té míry, že se za ně můžeme postavit i proti „větru“ a odpůrcům.

Takový průběh mohou potvrdit všichni objevitelé na tomto světě. Mlčenlivost je tedy důležitá nejen kvůli nebezpečí odcizení myšlenky, nýbrž také proto, že díky mlčenlivosti si člověk svou myšlenku sám dostatečně upevňuje, až si je jistý. Kdo by se také chtěl zesměšnit ideou, která nebude realizována ? Příště pak totiž věříme vlastním myšlenkám ještě méně a jsme přesvědčení o své méněcennosti do té míry, že už si nikdy žádné nové myšlenky nebo koncepty nepřipustíme.

Při přání se k tomu přidává ještě další aspekt - obáváme se, že nás lidé budou považovat za úplné blázný. Máme strach, že budeme odepsáni coby fantasté a ezoterikové a už nás nikdo nebude brát vážně.

Ale kdo si z nás bude jistojistě dělat legraci? Ti, jejichž život je nejméně v pořádku a kteří tím pádem nechtějí, abychom my na tom byli lépe. To, v co sami nevěří, se nemá stát ani v našem životě, a to ani náhodou. Proto je lepší mlčet. Když jsme nasbírali s *úspěšným přáním* dostatek zkušeností a vyplnila se nám mnohá přání, můžeme se o to podělit s ostatními. V tomto případě jsme si svou věcí už dostatečně jistí. Pro nás už pak neexistují žádné „náhody“ a náš příklad může dokonce dodat druhým odvalu zkusit to také.

Zapomenout

A když už jsme u mlčení, pak je nejlepší, když mlčení zachováme i vůči sobě samým, tedy když na přání zapomeneme. To znamená, že už na něj nemyslíme, prostě na ně zapomeneme. To má několik výhod. Jednak zapomeneme o přání pochybovat a své přání tak odvolávat. Jednak tím prokážeme, jak moc splnění svého přání důvěřujeme. Jsme si tak jistí, že to, co si přejeme, skutečně vstoupí do našeho života, že už se přáním dále nezabýváme. Mají to přece za nás zařídit jiní. Takto se připravíme na přijetí toho, co si přejeme, ať už je naše situace jakkoliv nepříznivá. Takto se necháme dovést ve správnou chvíli na správné místo. Tak jak se to stalo před nedávnem mně.

Letiště v Amsterdamu je uzavřeno

Úspěšně si přát lze za všech situací a samozřejmě nejlepší je to v situacích, které pro nás nejsou příliš příznivé. Nicméně právě v těchto situacích na to snadno zapomeneme a snažíme se hekticky bojovat. Ale z tohoto nesmyslného úsilí se můžeme opět stejně rychle osvobodit.

To se mi přihodilo například na letišti v Amsterdamu. Obrovský příval sněhu byl pro mnohé zcela nečekaný a ochromil celé letiště.

Během několika hodin trpělivého čekání sněhová vánice zesílila natolik, že celé letiště bylo na noc uzavřeno.

Situace byla bezvýchodná. Zaměstnanci letiště rozdávali nápoje a deky na přenocování. Spoustu lidí bylo nervózních, našťvaných, vyčerpaných a hádavých. Ovšem jejich negativní postoj k nečekaným událostem jim nepomohl, aby nastávající noc strávili příjemnějším způsobem. Tisíce jich stály u prodeje letenek, tisíce se pokoušely dostat ke svým zavazadlům, která byla uložena někde v trupech letadel. Nikdo se v dané situaci nevyznal a všichni bezmocně bloumali po hale. Zpočátku jsem na tom byl stejně, také jsem se nechal nakazit hektikou vládoucí kolem, neboť následujícího dne jsem měl důležité termíny, které jsem chtěl dodržet. Začal jsem se ve svém teplém kabátě potit a ztrácel jsem energii v bezúčelných akcích.

Najednou jsem si přece jenom vzpomněl na *úspěšné přání*. Co se nedá změnit, to prostě nezměníme. „Užívej si každého okamžiku života, zachovej si dobrou náladu a objednej si to nejlepší možné řešení.“ To platilo i pro tuto noc. Moje objednávka byla zcela jednoduchá a zněla: „Tuto noc mám nádherný a klidný hotelový pokoj a získám tu nejlepší možnost, jak se dostat zpět do Mnichova. Nyní jsem otevřený těmto informacím a připravený na ně.“

Ještě jsem za splnění svého přání poděkoval, čímž jsem přání uzavřel, a byl jsem připraven na tuto situaci zapomenout, protože jsem věděl, že odted' bude postaráno, aby se dělo to nejlepší v můj prospěch.

Nejprve jsem se v klidu posadil a chvíli pozoroval ten neobvyklý shon. Že by letiště bylo zcela uzavřeno, to se neděje každý den. Byly tedy k vidění věci, které jsem doposud neviděl, a já jsem tuto neobvyklou podívanou najednou začal opravdu vnímat. Zatímco se davy hádaly o letenky na další den, i když ještě nebylo vůbec jasné, bude-li ráno provoz letiště obnoven, pozoroval jsem vše s klidem a popíjel kávu.

Věděl jsem, že se v můj prospěch odehrává to pravé.

Přestože byl letištní hotel přeplněn, a tudíž uzavřen, stejně jako všechny hotely v nejbližším okolí, byl jsem stále klidnější, zatímco lidé byli zoufalí, děti plakaly a celkově se zdálo, že situace je každou

ubíhající minutou bezvýhodnější. Autopůjčovna zavřela, protože už neměla k dispozici ani jeden vůz. Rozum se začal hlásit o slovo a začal mi vyčítat, proč jsem se včas o nějaké auto nepostaral. Já jsem byl ovšem stále klidný.

Dostal jsem hlad, bloumal jsem kolem, pak jsem se s kelímekem kávy opřel o nějakou přepážku a pozoroval to hektické hemžení kolem. Najednou se překlopila cedulka, okénko u přepážky se odsunulo a ženský hlas se mě zeptal: „Kam to bude ?”

Opíral jsem se o přepážku osobní vlakové pokladny: „Do Mnichova,” odpověděl jsem zaraženě. „V 7.30 s jedním přestupem,” odvětila dáma, než jsem stačil cokoliv říci, a prostrčila okénkem jízdenku na vlak. „Můžete jet ráno bud odsud, nebo z centrálního nádraží.” Bez dlouhého přemýšlení jsem si jízdenku koupil, a když jsem se obrátil, stála za mnou dlouhá fronta lidí. Když jsem se opíral o přepážku, byl jsem jediný, teď budou muset ti poslední čekat nejméně hodinu.

A protože jsem nevěděl, co bych měl do sedmi hodin do rána dělat, procházel jsem se kolem a bez jakéhokoliv úmyslu jsem zamířil do přízemí haly, kde stál příměstský vlak jedoucí na centrální nádraží v Amsterdamu. Nasedl jsem do něj a vlak se okamžitě rozjel. Průvodčí se mne ptal, kde hodlám přenocovat, a bez požádání mi doporučil jeden hotel v uličce vzdálené asi deset minut od nádraží, protože ostatní hotely budou kvůli vánici určitě plné.

Na nádraží se hádalo třicet nebo čtyřicet lidí o jedno taxi a pěkně si u toho nadávali. Ze dvou hotelů na nádraží jsem viděl vycházet cestující s těžkými zavazadly, kteří byli odmítnuti a bezradně se rozhlíželi kolem. Já se vydal zcela klidně na cestu k doporučenému hotelu, našel ho a získal v něm poslední volný pokoj, úplně poslední toho večera. Nádherný, velký a tichý pokoj. Objednal jsem si něco k jídlu a jako zlatý hřeb podařeného večera dokonce sklenku šampaňského. Bez dlouhých front a boje o místo s ostatními se mi otevřelo rychlé a bezproblémové řešení nastávající noci. Nyní jsem byl jen zvědavý, zda vlak bude správným a nejrychlejším možným způsobem dopravy.

Druhý den brzy ráno jsem viděl cestující přespávat přímo v hotelové hale a dozvěděl jsem se, že letiště je stále ještě uzavřené a nebude

pravděpodobně otevřeno ještě celý den. Někteří cestující strávili až čtyři hodiny čekání v letadlech, aby z nich pak museli opět vystoupit. Ve vlaku do Německa se mnou cestovali lidé, kteří strávili celou noc v přeplněné nádražní hale, a od nich jsem se dozvěděl, že ti, jimž se oné noci podařilo získat auto, se museli již po několika kilometrech vrátit, protože byly uzavřeny i dálnice.

Takže vlak byl opravdu nejenom tou nejlepší, ale zároveň toho dne i jedinou možností dopravy z Amsterdamu do Mnichova. Bez *úspěšného přání* bych strávil hroznou noc a ještě bych ztratil další zbytečný čas čekáním na letišti. Ale já jsem seděl dobře vyspaný a nasnídaný v jídelním voze vlaku do Mnichova a za oknem se míhala zasněžená krajina.

Každý se tedy rozhoduje sám za sebe, je-li jeho situace hrozná, nebo zázračná, povede-li k dalšímu pádu, nebo se rozvine v to nejlepší. Věci jsou takové, jaké jsou. Člověk se může v každém okamžiku rozhodnout, zda budou pracovat pro něj, nebo proti němu. Určující je pouze přístup k nim. Mým přístupem je očekávat vždy to nejlepší a toho mohu nejspíše dosáhnout díky *úspěšnému přání*.

6. PRAVIDLO

Být připraven na „náhody“

Způsob „dodávky“ splněného přání si člověk nemůže vymyslet, protože téměř vždy je přání splněno cestou, kterou by člověk nepokládal za možnou. Člověk by tedy měl být jen připraven, že se přání vyplní. Dívá-li se člověk neustále jen směrem, z něhož splnění přání očekává, může se stát, že promešká jeho doručení, neboť netrpělivě očekává příchod objednávky pouze způsobem, který zapadá do jeho omezené představivosti. Universum je ale mnohem nápaditější. Rádi pak říkáme, že se stal zázrak, neboť jsme vyvedeni

z míry, že se v našem životě událo najednou tolik „náhod“, díky nimž se mohlo naše přání splnit.

Vesmír doručuje překvapivými způsoby

Ve skutečnosti se naše přání pouze materializuje a to se často děje způsobem, s nímž jsme nepočítali. To ovšem vypovídá jen o omezených schopnostech naší představivosti a nikoliv o mnoha možnostech, které k realizaci našeho přání existují.

Přejeme-li si například peníze, měli bychom nechat zcela otevřené, jakou cestou se k nám peníze dostanou. Jestliže jsme ale přesvědčeni, že peníze, které si přejeme, nám daruje teta Erna, tak nám naše zažitá představa brání, abychom rozpoznali tu pravou dodávku.

Vesmír si vždy hledá tu nejrychlejší a nejsnadnější cestu.

Možná nám teta Erna vůbec žádné peníze dát nechce a pak ani nezachytí energii našeho přání, jednoduše s ní nerezonuje. Energie, kterou jsme vyslali, se ale s tetou nezdržuje a hledá a rozšiřuje se stále dál, až narazí na něco, co má stejnou vibraci a na naši energii reaguje. Energie našeho přání tedy nikoho nepřesvědčuje, ale je jen vesmírným vyhledávacím strojem.

A protože nemůžeme vědět, koho nebo co naše přání osloví, nemůžeme ani tušit, z které strany k nám peníze dorazí. A když to netušíme, je dost pošetilé se zaměřovat na nějaký určitý směr. Přesto to ale děláme. I já jsem vícekrát přistihl sám sebe, jak mám připravenou zcela jasnou představu o doručení přání, a pak si skutečného doručení vůbec nepovšimnu.

„Kde zůstala trčet moje objednávka?“ neboli „Sedím ve špatném vlaku!“

Stále častěji jezdím vlakem, než létám letadlem, protože tak mohu lépe využít svůj čas. Většinou sedím nějakou dobu v jídelním voze

a pak si pouštím na svém laptopu nějaký film. To jsem měl v plánu i tentokrát. Ráno, když vycházím z domu, vždy rychle zformuluji své přání a vyšlu je. Chtěl jsem si i tentokrát dát nejprve kávu a koláč a pak se podívat na film. Vše potřebné, tedy laptop a DVD, jsem měl s sebou. Ve vlacích ICE jsou vždy elektrické zásuvky, ale já najednou seděl ve vlaku IC, v němž nebyl ani jídelní vůz, ani připojení k elektrické síti. Navíc byl vlak přeplněný a jediné místo bylo u stolku, kde už seděli nějací lidé a přátelsky si mne prohlíželi. Nebylo mé přání tentokrát splněno? Když už je ten vlak tak přeplněný, nebylo by lepší sedět někde v rohu a ne tady uprostřed velkoplošného kupé? Tentokrát jsem nebyl s vesmírem vůbec spokojen a v duchu jsem si na vše kolem stěžoval. Najednou muž proti mně kolenem do něčeho narazil a třel si naražené místo. „Elektrická zásuvka," zabručel rozmrzele směrem ke své ženě. „Kdo něco takového potřebuje?"

„Já!" vykřikl jsem v duchu a překvapeně jsem pohlédl pod stůl. Skutečně tam byla zásuvka, takže jsem měl napájení pro své promítání. A právě tento manželský pár ze Švábska navíc ještě vybalil svůj koš s proviantem - prostřeli stůl nejenom pro sebe, ale nabídli šálek kávy a koláč i mně. „Protože káva bez koláče dělá jen půlku nájmu," řekl ten muž s úsměvem a popřál mi hodně zábavy u mého filmu.

Objednávka odešla a Universum zásilku doručilo. Moje představa byla možná trochu jiná, ale objednávka byla pohotově a správně vyřízena. A právě tohle je na *úspěšném přání* zábavné. Přání jsou splněna vždy, člověk musí jen důvěřovat a být bdělý, protože způsob, jakým je přání doručeno, je zpravidla dost překvapivý. Ale jak to člověk udělá, aby přejímku svého přání nepropásl?

Intuice

Jak jsou naše přání plněna? Nepochybně zcela jinak, než to očekáváme. Bohužel ale ne vždy si něco přejeme a hned nám to „shora padne k nohám". A poněvadž vše je otázkou energie, jsme

někdy „jen“ velmi jemně vedeni tam, kde můžeme to, co jsme si přáli, nalézt. Ale jak jsme vedeni ?

Někdy to může být rozhovor, k němuž dojde nějakým zvláštním způsobem a který přinese nějakou důležitou informaci. Může to být také myšlenka, kterou člověk následuje. Nebo se najednou vydá jinou cestou, než jakou chtěl jít původně, a potká tam „náhodou“ jednoho známého, který zcela „náhodou“ vypráví o někom, s kým by se člověk měl seznámit. A „kupodivu“ má tato osoba právě to, co si člověk přeje. Byť, náradí na ucpaný odtok, známého, který dokáže vyřešit problém s naším počítačem. Nebo si někdo narazí koleno a poukáže tím na ukrytou elektrickou zásuvku. Energie nás směřují, vedou, řídí, musíme to jen připustit. Jestliže jsme vyslali přání, je naším úkolem jen to, abychom byli bdělí a dobře naslouchali. Potom se k nám dostanou všechny potřebné informace.

Nejspolehlivěji to ale jde pomocí intuice. Intuice ? Co je to ?

Intuice je připuštění si sám sebe.

Chce-li člověk získat spojení se svou vlastní intuicí, nemusí dělat nic jiného než následovat to, z čeho má dobrý pocit, a je jedno, jak zvláštní, trapné nebo směšné nám to v prvním okamžiku připadá. Intuice není nic jiného než spontánní jednání. Když člověka napadne něco, co by rád udělal, pak to prostě udělá a nehledá důvody pro nebo proti. Nezvažuje to, ale jednoduše následuje impuls.

Intuice je opak rozumu, takže o ní nemůžeme uvažovat. Intuice není logickým výsledkem intenzivního přemýšlení, intuice se řídí pocity, dojmy. Chce-li člověk poslouchat svou intuici, musí se jí nechat vést, aniž by se fixoval na svůj cíl. Člověk se dostane do spojení s intuicí, když se neptá na důvod, nehodnotí a věnuje pozornost tichým a klidným myšlenkám. Když se na chvíli zklidní a nezdržuje se ani v minulosti, ani nepošilhává po budoucnosti.

Působení intuice se odvíjí pouze v současnosti.

Díky intuici se naše jednání stává spontánním a roste naše důvěra ve vlastní vnímání. Místo abychom museli výzvám všedního života čelit zcela sami, necháváme se k požadovanému řešení vést. Vlastně to není nic jiného než opětovné přijetí jemnohmotné energie, kterou jsme vyslali. Vrátila se k nám a směřuje nás tam, kde se může naše přání splnit. Jednoduše řečeno, je to naše předvídavost.

Samozřejmě že z počátku si člověk není svou intuicí příliš jistý. Jako u všeho totiž potřebuje trochu praxe a zkušeností. Ale i když je na počátku obtížné intuici rozpoznat, tak se už krátce po připuštění její existence vytváří pocit silného spojení po našem boku. Brzy se staneme jednotou a člověk už není sám. Už nikdy. Existuje v nás vyšší instance, která nám udává směr a vede nás k požadované odpovědi.

Žádný strach, *úspěšné přání* funguje vždy. I bez intuice. Ale s intuicí to jde mnohem rychleji. Naše intuice je něco jako poštovní adresa, na kterou jsou posílány informace o tom, kde si můžeme požadovanou zásilku vyzvednout. Já jsem ale často jednal zcela vědomě proti své intuici, a přesto dodávka dorazila. Někdy ovšem se zpožděním. Zde jsou dva příklady toho, jak konkrétně a bezprostředně intuice pracuje.

Expresní dodávky

Pokud chci, aby bylo něco dodáno obzvláště rychle, objednáám si to pomocí otázek: „Kde naleznu to, co jsem si přál?“ nebo „Jak se co nejrychleji dostanu k...?“ Vědomě tedy požádám vyslanou energii, aby se přihlásila u mé intuice. Pak se uvolním a naslouchám i nejtišším znamením. Někdy je odpovědí jedna věta, kterou pronese některý z návštěvníků restaurace sedících poblíž, titulek v novinách či text písně v rádiu.

Před mnoha lety, když jsem s intuicí nebyl ještě tak důvěrně obeznámen, mi dělalo trochu větší obtíže znamení rozeznávat. Často jsem nevěděl, zda si jen něco nenamlouvám, nebo zda mne určitým směrem netlačí můj rozum.

Ještě si velmi dobře pamatuji dobu, kdy jsem se i přes profesní úspěch cítil stále osamělejší a prázdnější. Tehdy bylo moje nejniternější přání pouze pochopit, co by mělo být smyslem mého života.

Ještě si pamatuji, jak jsem seděl v kavárně ve Schwabingu a nahlas přemýšlel: „V čem spočívá smysl vši té hamižnosti?“ Byl jsem opravdu mrzutý. „Jsem připravený na odpověď, ale musí přijít rychle.“

Pak jsem na svém stole objevil starou zmačkanou účtenku, jíž jsem ale nevěnoval žádnou pozornost. Když jsem zaplatil a vyšel z kavárny, vyběhl za mnou číšník s tím, že jsem si tam něco zapomněl. Byla to ta zmačkaná účtenka, která pocházela z nedalekého knihkupectví. Ale pořád jsem jí nevěnoval žádnou pozornost (jak už jsem řekl, tehdy jsem ještě neměl s poznáváním znamení dost zkušeností). Chvilí nato se mne nějaký kolemjdoucí zeptal na nějakou ulici, kterou jsem ale neznal. Neudělal jsem ještě ani dva kroky, když jsem si uvědomil, že v této ulici je ono knihkupectví z účtenky. Nyní (konečně) mne popadla zvědavost a do knihkupectví jsem zašel. Velmi zvláštní krámk. Ve výloze byly vystaveny hrací misky a při vstupu mne přivítala vůně vonných tyčinek. Bylo to jedno z prvních esoterických knihkupectví v Mnichově. Do té doby jsem vůbec nevěděl, že něco takového existuje, ale později jsem se stal pravidelným zákazníkem tohoto knihkupectví.

Váhavě jsem procházel kolem polic s knihami od autorů, o nichž jsem v životě neslyšel. Neměl jsem ani tušení, kterou knihu bych si měl koupit, ani proč v tom obchůdku vlastně jsem. Pak se ke mně otočila žena s nakrátko ostříhanými vlasy ve velmi barevných (skoro směšných) bavlněných kalhotách a řekla mi: „Tu knihu si musíte přečíst, ta je opravdu skvělá.“ S vědoucím úsměvem ukázala na jeden titul.

Spíše ze zdvořilosti než ze zájmu jsem si tu knihu vsutku koupil. A tato kniha radikálně změnila můj život. Byla to kniha s názvem *Knih vyššího vědomí*, jejímž autorem je Ken Keyes. Obsahovala odpovědi na všechny moje otázky. Díky této knize jsem najednou pochopil smysl svého bytí.

Ale bylo to skutečně něco jako *úspěšné přání* ?. Vedl mne toho odpoledne k této knize opravdu nějaký vyšší řád ?

My už víme, jak pracuje rozum. Rozum pochybuje a tvrdí bez ustání, že vše byla jen posloupnost náhod.

Krátce nato jsem to chtěl vědět ještě jednou. Hledal jsem totiž další knihu, která by na můj život zapůsobila alespoň stejně intenzivně. Tentokrát jsem však byl při formulování přání mnohem přímější a troufalejší, chtěl jsem knihu dostat do rukou ještě téhož dne a čekal jsem, že mi někdo sdělí její název. Mimoto jsem to tentokrát náhodám nechtěl udělat tak jednoduché, nechtěl jsem jít ven z domu a nepociťoval jsem ani žádné nutkání vyjít ven.

O hodinu později mi volala moje agentka, která chtěla vědět, jestli jsem si konečně přečetl scénář na další díl seriálu „Místo činu“. Samozřejmě, že jsem ho nečetl, protože jsem ho ještě ani neobdržel. Byla z toho šokovaná, protože by to údajně byla moje životní role. Řekla mi, že k ní mám okamžitě přijet a scénář si vyzvednout.

Na zpáteční cestě jsem si vzpomněl na své přání. V tom nastalém shonu jsem na ně zcela zapomněl, a jak to vypadá, také Universum zapomnělo na mne. Neboť kde je moje kniha ? Toho dne jsem se šel ještě projít po třídě Leopoldstrasse a samozřejmě jsem byl velmi bdělý a pozorný. Co když mi dá někdo vědět nebo někde zachytím nějakou větu, která bude název knihy obsahovat.

Ovšem nic podobného se nestalo. Posadil jsem se na lavičku a začal číst svůj scénář. Pak jsem uviděl malého chlapce, jak stojí plačící před obchodem a marně se pokouší otevřít jeho dveře. Pomohl jsem mu je otevřít. Vedly do knihkupectví - nebylo to žádné esoterické knihkupectví, ale v bezprostřední blízkosti pokladny mě přesto očekával malý šok. Smála se tam na mne kniha s titulem: „Scénář k mistrovství ve vlastním životě“, kniha, která mne provázela celý další rok. Zdálo se, že Ron Smothermon napsal tuto knihu výhradně pro mne.

Neřekla snad moje agentka, že si mám přečíst *scénář* a že to bude moje *životní role* ?

Dodáno je vždy. Jestliže nedokážeme dostatečně naslouchat, pak je nám náš „balík“ donášen tak dlouho, až už se mu opravdu nemůžeme vyhnout. Chceme-li ale dodávku obdržet co nejrychleji, pak je potřeba být bdělí.

7. PRAVIDLO

Najít ta skutečná, velká přání

Přání jsou tak mnohotvárná, jak mnohotvárná je každá jednotlivá osobnost. Jeden by se rád naučil tančit, ale nikdy na to neměl dost času anebo měl obě nohy levé, druhý hledá pravé přátele, protože stále více pociťuje ve svém životě jejich nedostatek, a třetí touží po ideálním partnerovi. Přitom žádné přání není větší nebo menší než jiné. Je také jedno, zda je přání rozumné, tedy že se zdá být logickým pro rozum, nebo ne. Každé přání nám pouze ukazuje nedostatek, který pociťujeme v určitých oblastech svého života.

To, že se naše přání plní, už nyní víme. Zásadní otázkou je, zda splněním našich přání bude náš nedostatek odstraněn, nebo zda se rychle objeví znovu na jiném místě. Kardinální otázka tedy zní: Na co nás chce nedostatek v našem životě upozornit ?

To, co si přejeme, je změna. Něco se nám v našem životě nelíbí a my nevíme, jak to změnit „normálním“ způsobem. Většinou ale ani nevíme, jaké to ve skutečnosti bude, až se naše přání splní. Bude pak náš život opravdu lepší ?

Která přání jsou pro mne vhodná ?

To je zásadní otázka. Nemá cenu přát si něco, co vůbec neodpovídá našemu naturelu. Přesto to ale většina z nás dělá. Často si přejeme jen

něco, co si přejí nebo co už mají jiní. Honíme se za ideálem, který není naším vlastním ideálem. Když jiní lidé považují něco za skvělé, nemusí to být to pravé ořechové pro nás. A co uděláme, když se nám to, po čem jsme toužili, splní? Když se nám splní přání, která se k nám vůbec nehodí? Než si začneme přát, mělo by nám být skutečně zcela jasné, co pro svůj život potřebujeme. Budeme se potom opravdu cítit lépe, budeme více uznáváni, milováni nebo šťastni? Splnění některých přání nás totiž může vystavit velkému tlaku. Vysněná práce může být nad naše síly, touha po dětech může být naplněna příliš brzy, požadovaná výměna bytu nás může připravit o přátele.

Přání, která se splní, nás vždy změni.

Jsme však na tyto změny a jejich důsledky skutečně připraveni? Náš zázračný, toužebně očekávaný milostný román s sebou může přinést také konfrontaci s pocitem nedostatečnosti nebo strachu z opětovné ztráty partnera, na kterého jsme tak dlouho čekali. Možná nemáme dost sebedůvěry, abychom tím velkým autem jezdili, nebo kvůli jeho ohromující velikosti neseženeme nikde místo na zaparkování. Také se nám může stát, že se nevyrovnáme s vyžádanou slávou a všeobecným zájmem, který je s ní spojen. Splněná přání nám nepřinášejí vždy jen štěstí. Proto, než se odvážíme přejít k doopravdy velkým přáním, měli bychom vědět, co od svého přání vlastně očekáváme.

Každé splněné přání mění i naše životní podmínky. Proto bychom měli důkladně prověřit, zda jsme pro tuto změnu připraveni. Možná, že se naše touha sice ubírá určitým směrem, ale ještě nejsme svou novou roli schopni splnit.

Přání peněz

Získání peněz možná znamená zároveň vzdání se svého navyklého prostředí, protože nyní si člověk může dovolit dům. Možná člověk přijde i o práci, protože už ji z finančních důvodů nepotřebuje a nevidí v ní už žádný hlubší smysl. Člověk si pak sice celý boží den může

dělat, co chce, ale baví ho to ? Možná pak postrádá svůj starý byt, své staré sousedy, kolegy z práce. Proti přání získat peníze nelze nic namítat, ale člověk by si měl být dobře vědom, že to bude mít další důsledky. Proto je možná mnohem důležitější se zabývat životními podmínkami, které si člověk chce vytvořit, protože kupa peněz ještě není zárukou štěstí. Z mnoha výherců miliónových částek se po několika málo letech stali opět doslova „žebráci“, kteří byli nešťastní mnohem více než kdy dříve. Michaela a já jsme proto uzavřeli s Universem drobný obchod.

Naše dohoda s Vesmírem

Poté, co jsme během jednoho roku vyhráli dvě auta, učinilo na nás naše *úspěšné přání* velký dojem. Ale proč pořád podávat jednotlivé objednávky ? Nejde si objednat abonentku ? Michaela a já jsme si každopádně hned potom přáli, abychom si už nikdy nemuseli dělat s penězi starosti. Peníze by prostě měly být k dispozici. Nemělo by jich být přespříliš, abychom měli i nadále radost z práce a motivaci pro další výkony, ale nemělo by jich být ani příliš málo. Mělo by jich být v každém případě tolik, abychom mohli uskutečnit to, co odpovídá našim touhám. Bylo to jako smlouva s Vesmírem. Děláme to, co si zřetelně přeje běh časů, a Univerzum se v budoucnosti postará, abychom pravidelně dostávali peníze.

Jmění má sloužit nám a ne my jemu.

Od té doby už otázka nedostatku peněz u nás nikdy nevyvstala. Peníze prostě přicházejí do našeho života. Ovšem někdy i zcela neočekávaným způsobem.

Začne-li člověk s přáním, bude mu brzy jasná následující věc: bohatým se člověk nestane tím, že hodně pracuje. Bohatým se člověk stane tak, že si to přeje a pozve to do svého života. Jen když je člověk přesvědčen, že si to zaslouží, je opravdově otevřený a připravený pro požadovanou dodávku.

Peníze jsou ale jen jednou stránkou blahobytu. Opravdové bohatství v sobě zahrnuje mnohem více. Aby člověk byl vskutku šťastný, měl by při přání myslet i na následující aspekty:

zdraví,

krásné partnerství,

naplňující povolání,

opravdoví přátelé,

dostatek času pro sebe i ostatní,

vnitřní klid a mír.

Tento seznam lze podle libosti rozšířit. Důležité je pouze vědět, že pravé bohatství představuje mnohem více než jen peníze. Nicméně ten „mrzký mamon“ zvaný peníze je velmi žádoucí potřebou pro více radosti a vnitřní svobody v životě.

Vysněné partnerství

To je asi největší přání nás lidí - najít někoho, kdo s námi bude v časech dobrých i zlých, kdo nám rozumí, akceptuje nás a miluje. Nalézt partnera je přání, které má pravděpodobně největší vliv na náš život. Právě proto je, když si přejeme partnera, důležité, abychom se ptali sami sebe: „Co opravdu chci?“ To znamená, které vlastnosti by měl daný člověk mít. Proto, jak říká jedno rčení: „Dobře si rozmysli, koho si uvážeš na krk.“

Proto zkoumej, co si opravdu přeješ, protože se ti to splní.

Minimálně stejně tak důležité ale je ptát se po své vlastní motivaci: „Proč chci partnera? Co mi má přinést?“ Zpravidla to vypadá tak, že chci z vnějšku obdržet to, co chybí v mém nitru. Jestliže moje přání zní: „Chci někoho, kdo mne bezpodmínečně miluje,“ tak to ve skutečnosti znamená: „Nejsem milován. Nejsem hoden lásky. Nemám se rád.“ Mnoho lidí hledá partnera, který je bude bezpodmínečně milovat jen proto, že nemilují sami sebe.

Východisko pro přání tedy musí znít: „Jsem hoden lásky takový, jaký jsem. Akceptuji všechny své nedostatky a chyby a přijímám sám sebe takového, jaký jsem teď. Jsem jedinečný a krásný a každým dnem se přibližuji lásce k sobě samému. Díky lásce k sobě samému přitahuji člověka, který na mne bude pohlížet stejnými očima jako já sám na sebe. Jsem přístupný a připravený připustit k sobě jak lásku k sobě samému, tak i lásku jiného člověka. Už neposkytuji žádnou sílu svým zábránám a blokům a nechávám lásku v sobě volně plynout. Jsem připravený na to, aby se láska objevila v mém životě.“

Kdybych si přál prostě jenom někoho, kdo mne miluje, aniž bych akceptoval sám sebe, nedokázal bych projevenou lásku vůbec přijmout. Teprve díky vnitřní připravenosti mohu připustit to, co potřebuji. Pak už nemusím hledat, protože budu vyhledán. Jsme-li správně připraveni, tak si nás to, co hledáme, najde samo. Přesto existují i přání, která se neplní. Přání například nesmí nutit jiné lidi, aby udělali něco proti své vůli. Nemůže je tedy přimět k tomu, aby se do nás zamilovali, nebo pro nás udělali nějakou konkrétní věc.

Svobodná vůle je nadřazena všemu, i každému přání.

A to je dobře, protože jinak by si od nás mohl každý něco přát a my bychom museli provádět věci, které by se nám vůbec nelíbily.

Jak ale najdu tu osobu, která mne miluje ?

Prostřednictvím *úspěšného přání* v žádném případě nezískám nějakou určitou osobu, kterou jsem si vybral, o které si můj rozum myslí, že by se měla se mnou svázat. Jestliže však svým přáním pozvu do svého života člověka, který přesně odpovídá tomu, co já sám vyzařuji, a samozřejmě bude opětovat mou lásku, získám zcela jistě partnera, který byl pro mne zrozen a který se ke mně hodí.

Objednání správného partnera

Ve svých přednáškách o šťastném partnerství dostávám stále znovu stejnou otázku: „Jak to udělám, abych toho správného partnera poznal a vtáhl ho do svého života ?“

Principiálně je to velmi jednoduché. Principiálně je to tak jednoduché, že je to pro většinu z nás naopak neuvěřitelně obtížné. Přesně vzato musíme totiž udělat mnohem méně, než si myslíme. Musíme jen přestat tak hekticky a panicky hledat, neboť právě hektické a panické hledání pouze dokazuje, že celé věci ne zcela důvěřujeme. Hluboko ve svém nitru jsme obvykle přesvědčeni, že už žádného partnera nenajdeme, nebo alespoň ne toho „pravého“. Hledání je opak nalezení. Pro nalezení stačí, když otevřeme oči a srdce a jsme připraveni přijímat.

Úspěšné přání znamená ochotu vpustit všechny ty zázraky do našeho života.

Hledání každopádně vpuštění zabraňuje. Dokud hledáme, jsme napojeni na zcela určitý objekt a cíl, na projekci, kterou si vytváříme ve svém omezeném vědomí a pak ji bez přestání vyhlížíme. V našich představách to bude vždy někdo, kdo je bez chyb. Samozřejmě, že je to jen představa. Je to jen vysněné přání, ve skutečnosti nikdo bez nedostatků a chyb neexistuje. Něco takového existuje jen v naší fantazii, kterou můžeme kdykoliv zapnout nebo vypnout, či podle svých představ změnit.

My ale hledáme člověka z masa a kostí, který se k nám hodí a tedy bude mít stejné stinné stránky jako my sami. Přesně vzato hledáme sebe sama, neboť se chceme ve svém milovaném partnerovi zhlédnout. Měl by nám být podobný, měl by se s námi vyvíjet a pozorovat svět podobnými očima. Na zásadní věci - věrnost, rodinu, lásku, Boha a způsob života - byl měl mít podobné názory jako my.

Naše fantazie nám tady už nepomůže, nepomůže nám ani nekonečné hledání, kterým pravé lásce spíše bráníme.

Dříve než vyšleme takové závažné přání, měli bychom si dobře ujasnit, co vlastně chceme.

Když se nám to podaří, samotné objednání už není nic těžkého, ale je velmi závažné pro náš život. Má tedy velký význam a chyba při vyplňování objednávkového formuláře mívá dalekosáhlé důsledky.

A přestože je to tak závažné, často si neuděláme jasnou představu o tom, jak by naše přání „pravého“ partnera mělo vypadat. I když si myslíme, že to víme, nemáme vůbec ponětí, jaký partner se k nám hodí. Nechceme o tom ani příliš dlouze přemýšlet, chceme partnera prostě mít. Za tímto požadavkem ale často spočívá zcela jiné přání: nechceme být sami.

Z tohoto důvodu bychom si měli, dříve než objednávku odešleme, ujasnit, jakého partnera chceme v životě po svém boku mít. Pomůžte nám při tom seznam, který jsem podrobně popsal ve své knize „Šťastná pravidla pro lásku“. Na tomto místě podávám jen jejich stručné shrnutí. S tímto seznamem si poměrně rychle ujasníme, co od partnerství očekáváme, co jsme mu ochotni věnovat a jaký partner se k nám na tomto základě hodí. Ve svých přednáškách a při pohovorech s jednotlivci s tímto seznamem často pracujeme.

Je rychlý, účinný a vnáší do věci překvapující zřetelnost.

Jestliže tedy chceme toho „správného“ partnera, musí nám být nejprve jasné, koho má pro nás Vesmír hledat. Tímto způsobem vznikl také seznam. Došel jsem k němu, když jsem chtěl konečně po mnoha zmatcích, omylech a nespočetných chybách najít partnerku pro svůj budoucí život. Tehdy jsem se na nějakou dobu stáhl do ústraní, abych zjistil, jaká partnerka se ke mně doopravdy hodí.

A abych si to uvědomil, pátral jsem po různých pomocných prostředcích a možnostech a vždy se řídil otázkou: „Jak mohu nejlépe poznat, kdo se ke mně skutečně hodí?“ Pak mne napadlo napsat si seznam. Popíšu-li to stručně, provedl jsem následující: Velký list papíru jsem rozdělil na dva sloupce. Do prvního sloupce jsem psal, co všechno od svého budoucího partnerství očekávám. Tento sloupec byl zaplněn vsutku rychle a obsáhle. Dostala se tam všechna má přání a všechny mé touhy. Do druhého sloupce jsem sepsal,

co jsem ochoten do partnerství sám přinést. A hle, tento sloupec byl značně kratší.

Ovšem to, co do vztahu nemůžu přinést já sám, v něm ani nenajdu. Hledal jsem tedy zcela viditelně partnerku, s níž bych mohl společně rozvíjet vše, co mi chybělo.

Ti z vás, kteří se chcete o práci na seznamu dovědět více, necht' si prosím přečtou mou knihu „Šťastná pravidla pro lásku“, v níž jsem vše popsal velmi podrobně.

Když jsem si uvědomil, jaká by moje budoucí partnerka měla být, napsal jsem si vše na druhý list papíru, který jsem uložil na důstojné místo. Nad tím, jakým zázračným způsobem bylo toto přání vyplněno, žasnu ještě dnes.

Jak jsem do svého života vtáhl tu správnou partnerku

Nad svou partnerkou jsem se každopádně důkladně zamýšlel a na svém seznamu jsem pracoval několik týdnů. Teprve až jsem si byl zcela jist, jaká partnerka se ke mně hodí nejlépe, předal jsem svůj seznam Vesmíru, neboť jedna věc mi byla jasná: moje přání bude vyplněno.

Nicméně jsem splnění svého přání Universu neulehčil, protože v té době jsem se zcela stáhl do ústraní a několik měsíců jsem pobýval výhradně ve svém bytě. Až na dvě hodiny večer, při nichž jsem vystupoval v Divadle U Kurfiřtské hráze v Berlíně a s výjimkou jedné jediné večere ve větší společnosti, k níž mne jemně donutili moji kolegové z divadla, protože byli přesvědčeni, že osamělé pobývání doma mi nedělá dobře, jsem zůstával ve své samotě. Jak mělo tedy Universum mé přání vyplnit ?

Po několika týdnech zazvonil telefon a v něm hovořila žena, se kterou jsem mluvil na zmíněné večeri. Nepamatoval jsem si na ni přesně, věděl jsem jen, že to byla štíhlá blondýna nosící silné brýle. Ovšem od prvního okamžiku jsme si padli do noty, takže jsme protelefonovali čtyři hodiny a dalšího dne dokonce sedm hodin. A protože jsme se nemohli sejít, hrála totiž v divadle v Brémách a já zase v Berlíně, následující den jsme protelefonovali znovu sedm hodin. V mnoha věcech jsme si porozuměli tak hluboce, že jsme se po následující noci,

kdy jsme protelefonovali osm hodin, dohodli, že pojedeme na společnou dovolenou. Pocit spojení byl tak intenzivní, že jsme se další den po telefonu rozhodli, že se jeden k druhému nastěhujeme, a Michaela, ochotná ke skutečné oběti, dokonce dala okamžitou výpověď v divadle i z bytu. Den nato, aniž bychom se pořádně viděli, jsme se rozhodli vzít.

Ale skutečně jsme se pořádně neviděli? Možná ne tělesně, ale na duševní úrovni jsme znali každý milimetr toho druhého z nás. Všechno jsme si vypověděli. Neměli jsme před tím druhým žádná tajemství. Věděli jsme o sobě dokonce i věci, které jsme ještě nikdy nikomu neprozradili. Otevřeli jsme se jeden druhému dokořán, vyložili jsme na stůl všechny karty. Oba jsme věděli, že patříme k sobě.

Moji přátelé si mysleli, že jsem se zbláznil, že už jsem totálně pomatený, a snažili se mne přemluvit, ať to nedělám. „Vždyť ani nevíš, jak voní, jak se dotýká a vůbec, jak se k sobě tělesně hodíte.“ Ale já jsem věděl, že pokud neposkytnu své velké pravé lásce prostor, aby vstoupila do mého života, budu toho celý život litovat. Jakmile by se něco nedělo podle mých představ, musel bych myslet na tuto jedinečnou šanci, na své ztroskotání a svou nerozhodnost.

Na druhou stranu, jaké riziko jsem vlastně podstupoval? Pokud bychom si Michaela a já vskutku tělesně nerozuměli, pak jsme měli šanci stát se nejlepšími přáteli, protože duševně jsme už byli těsně spjati.

Ona měla na věci stejný názor jako já, dívala se na svět stejnýma očima, měla stejné touhy a naděje a byla stejně jako já připravena na sobě pracovat, aby mohly být společnými silami odstraněny nedostatky našich osobností.

A když jsem se o několik týdnů později, po mnoha dalších dlouhých telefonátech, objevil před jejím bytem se stěhovacím vozem a poprvé jsem šiji pořádně prohlédl, byl jsem přešťasten. První, na co jsem pomyslel, když jsem se později znovu podíval na svůj seznam, bylo, že jsem měl obrovské štěstí. Michaela byla nejnádhernejší žena, jakou jsem si vůbec dovedl představit.

Překvapující ovšem bylo to, že když jsem si později seznam vyhledal a procházel jednotlivé položky své objednávky, viděl jsem, že Michaela tomuto seznamu přesně odpovídala.

Samozřejmě, že pokaždé dostaneme také několik přídavků, pár věcí a vlastností, které jsme na svém seznamu neuvedli. Nemůžeme přece myslet na všechno, ale vše, co na mém soupisu bylo, se splnilo.

Náhoda ? Kdo v ni stále ještě věří, nechť svůj život klidně i nadále přenechává náhodě a sám se lopotí. Nicméně rozhodně jednodušší je *si úspěšně přát* a sám si určovat svůj život.

Jak je dobře vidět na mém příkladě, neměl by člověk očekávat určitý způsob, kterým by přání mělo být splněno. Jde jen o to, být připraven. Náš budoucí partner do nás může vrazit na ulici, způsobit nějakou nehodu nebo nás zažalovat. Kdo tvrdí, že první setkání musí být pozitivní ? V každém případě k sobě přitáhne naši pozornost. Mnohá šťastná manželství začala tím, že partneři jeden druhého nemohli vůbec vystát, ale kupodivu si ani nebyli lhostejní. Samozřejmě může seznámení proběhnout rovněž absolutně romantickým způsobem a oba budoucí partneři vědí od první vteřiny, že ten druhý je tím pravým partnerem na celý život.

Důležité je jen to, abychom si nedělali žádné pevné úsudky a představy o tom, jak by to mělo probíhat. Jinak nám může Universum naši objednávku zrovna posílat a my ji kvůli své nepřítomnosti neobdržíme.

Často jsem tázán, zda Michaela v té době také vyslala do éteru přání najít správného partnera. Ne, nevyslala. Ale byla otevřená a připravená na mou výzvu.

Samozřejmě mohla říci i ne, ale to by bylo hodně zvláštní splnění mého přání. „Tady je ta nejúžasnější žena, která se k tobě dokonale hodí, ale ona tě vůbec nechce.“

Takto Vesmír rozhodně přání neplní. Michaela byla každopádně přístupná a já jsem hledal ideální partnerku, která měla být samozřejmě volná pro milostný vztah.

Koneckonců do seznamu může člověk napsat cokoliv, co mu přijde na mysl. Dokonce i to, jak má partner vypadat, jakou má mít postavu či charakterové vlastnosti. Nicméně to ale nepředstavuje záruku, že člověk bude s tímto partnerem šťastný, neboť si může naložit víc, než unese. Představme si například, že partner by měl být atletické postavy a sportovního typu a celkově dobře vypadat. Potom musíme ale vycházet z toho, že tento partner bude mít v oblíbenosti sportovní aktivity a bude je chtít provozovat spolu s námi. Chceme to ale skutečně také? Nebo si člověk přeje partnerku, která je v posteli jako tygřice a je neustále při chuti. Sen všech mužů. Ale když se sen stane skutečností, může se také proměnit v noční můru. Co se stane, když po měsíci už člověk nechce tak často jako dříve nebo v takovém tempu, či má někdy i jiné zájmy? Nebo se musí obávat, že bude opuštěn, když už to v posteli nepůjde jako dříve? Nebo dostane strach, že už nebude stačit? Přeje-li si člověk krásného partnera, ale sám sebe považuje za méně atraktivního, může rychle dojít k pocitům méněcennosti. Formuluje-li člověk svá přání na partnera jen ze své vlastní nedostatečnosti, může to být i dosti nebezpečné. Přání se splní, ovšem bez záruky, že je to pro naše dobro.

Proto by si člověk měl právě u přání na partnera dobře rozmyslet, jakého partnera chce přitáhnout.

Bude náš život šťastnější ?

Stane se člověk pomocí *úspěšného přání* šťastnějším ?

Ano, každopádně, ale jinak, než by se zdálo.

Štěstí je vnitřní postoj a má jen málo společného s tím, co ve skutečnosti prožíváme ve vnějším světě. Nejsme-li šťastni bez peněz a partnera, nejsme šťastni ani s nimi.

Koneckonců všichni známe lidi, kteří získali peníze, našli partnera nebo dosáhli slávy, a přesto jsou rozladění nebo nešťastní.

Chceme-li zažít štěstí, nezískáme je vnějšími vlivy.

Štěstí vychází vždy z nitra. Štěstí zažíváme, když ho vysíláme. A nehraje přitom žádnou roli, jestli vlastníme vilu, nebo byt o třiceti metrech čtverečních. V obou případech můžeme být šťastní i nešťastní. Štěstí povstává z vnitřního klidu. Štěstí vzniká vždy, když se chceme dělit s druhými.

Štěstí je stav, v němž se nacházíme, s partnerem nebo bez partnera, s penězi nebo bez peněz, s domem nebo bez domu a s uznáním nebo bez něj. Mnoho lidí si ale myslí, že mohou být šťastní, jen když něco určitého vlastní. A právě toto slůvko „když“ nám nedovolí být šťastnými, a to nikdy. Nechceme se zabývat tím, proč jsme právě tam, kde jsme, chceme jen ven. Poté, co nám tuto situaci nadělily určité okolnosti, a sice naše vlastní nevědomá přání a utkvělé představy, budeme i při změně svých vnějších podmínek vnímat a jednat velmi podobně.

Sami sebe bereme vždy s sebou.

A to i do domnělého štěstí, které se samozřejmě nachází jinde než tam, kde zrovna jsme. Proto budeme i ve vytouženém štěstí nešťastní. V našem životě bude vždy něco chybět, abychom mohli zažívat plné štěstí.

Před mnoha lety jsem měl zdánlivě všechno. Peníze, uznání, pracovní úspěchy, ženy a zdraví. A přesto jsem nebyl šťastný. Cítil jsem se prázdný a unavený. Tehdy jsem byl ještě přesvědčen, že všem ostatním se daří lépe než mně. Byl jsem přesvědčený, že musím získat ještě více, abych se přiblížil štěstí. Musel jsem se tedy stát ještě úspěšnějším, nashromáždit ještě více majetku, získat ještě více žen, pak už se pocit hlubokého štěstí určitě dostaví. A přesně tato víra mi nedovolila stát se šťastným. Přesně tento pocit nedostatku mne nechával nedostatek ještě více pociťovat. Aniž bych to věděl, přesouval jsem své štěstí do budoucnosti. Víra v to, že mám nedostatek, přehlušila všechna ostatní přání. Tak silně jsem věřil v tento nedostatek, který mi zdánlivě bránil ve štěstí, že ani tehdy, když se mi splnila první přání, nebyla pro mě správná, nebo přišla příliš pozdě. Z tohoto důvodu nemohlo být nic, ale vůbec nic, co bylo

podle objednávky doručeno, přijato s radostí a vděčností, neboť jsem byl zároveň přesvědčen, že jiným se splnila mnohem lepší přání.

Hledal jsem štěstí, ale čím více jsem hledal ve vnějším světě, tím více se mi ztrácelo z očí. Moje nevědomé přání tenkrát znělo: „Nejsem šťastný. Moje štěstí se nachází v budoucnosti. Potřebuji ještě více, abych byl šťasten." A tím jsem si zcela konkrétně objednával: „Nikdy nepocítím štěstí v současnosti". Můj základní životní postoj byl být nešťastný a na tom nemohlo nic změnit ani eventuální splnění mnoha přání. Teprve když jsem to vzdal a opustil tu zarytou představu, že mne šťastným učiní jiní, začal jsem nacházet spokojenost a lásku.

Koneckonců za mým hledáním vždy byla jen jedna jediná věc: Toužil jsem po lásce a bezpečí, protože jsem je neměl, a doufal jsem, že je získám vnějšími zásahy.

Ale když necítíme lásku a bezpečí v sobě samotných, nemůže nám ji poskytnout nikdo na tomto světě.

To ale bohužel znamená, že ani splnění všech našich přání nezmění nic na našem postoji ke štěstí. Nejsme-li šťastní nyní, nebudeme šťastní ani po zásazích z vnějšku, ani když tomu občas věříme. Štěstí, které pak zažijeme, má jen velmi krátké trvání, protože neodpovídá tomu, co v hloubi duše prožíváme.

Učinilo mne *úspěšné přání* šťastným? Ano, rozhodně! Ani ne tak proto, že se nyní v mém životě plní všechna moje přání, ale proto, že nakládám se svým životem vědomě a důvěřuji svému vedení.

Už jen skutečnost, že smím stále znovu zažívat, jak se moje přání plní, mi umožňuje si uvědomit, že se zde, na této zemi, nemusím lopotit úplně sám. Dokonce i v těch nejtišších a nejosamělejších okamžicích se cítím naplněn a šťasten. Ať už jsem se na chvíli stáhl do ústraní, nebo jsem v davu na koupališti, jsem ve spojení. A naplněn vděčností.

Pracovat s Universem je podstatně jednodušší, než se životem prodírat zcela sám.

Úspěšné přání změnilo celý můj svět. Moje prožívání, můj pohled na svět, moje vnímání, moje partnerství a moji lásku k sobě samému. Každý den jsem se mohl sobě samému více přiblížit. *Úspěšné přání*

mi při tom mocně pomáhalo. S každým dalším přáním, které mi bylo splněno, jsem poznával, které věci byly v mém životě skutečně důležité. Můžeme-li dosáhnout všeho, můžeme-li mít všechno, co si přejeme, začneme svá přání důkladněji zvažovat. Koneckonců je to, co hledáme, vždy jen láska. Koneckonců je to, co nás učiní šťastnými, vždy jen láska. Láska k nám samotným a láska k druhým.

O autorovi: *Pierre Franckh stál na jevišti již jako dítě a svůj filmový debut si odbyl ve filmu Helmuta Käutnera „Příběhy uličníků“ (Lausbubengeschichten). Od roku 1958 se objevil na filmovém plátně již mnohokrát a také ve více než 200 televizních pořadech. V roce 2000 prožil svůj úspěšný debut jako autor a režisér filmu „A to je teprve začátek“ (z produkce společnosti Senátor). Od roku 1996 se více věnuje autorské činnosti.*